This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

BINDING
PREP. DIV.
(MENDING)
9

Fr. Paludan-Müller

Ungdomskilden.

Ungdomskilden

af

Fr. Paludan-Müller.

Ungdomskilden.

En Fortælling

af

Fr. Paludan-Müller.

Andet Oplag.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1883.

Pa 49
un

Kjobenhavn. — Bianco Lunos Kgl. Hof-Bogtrykkeri.

GIFT

PT8162
U6
1883

Det var i de ſtore Opdagelſers Tid. Den Vei, Columbus først havde betegnet, og paa hvilken en ny Verden ligeſom var fremdraget af Havets Skjød, til Forbauſelſe for alle Datidens Viſe og til Henrykkelſe for alle Daarer: denne Vei var ſiden bleven fulgt af mange tappre og modige Mænd, og hver Dag hørte man om nye Opdagelſer af Landſkaber og Øer, af forhen uſeete Dyr og Planter, af uhyre Skove, af ſkyhøie Bjerge, af Floder ſvulmende ſom Havet, af nye Stjerner og Stjernebilleder, der her fremſtraalede med ukjendt Glands; thi endog Naturen ſyntes i denne nye Verden at være bleven en anden. Lægger man hertil de mange Rygter og Beretninger om vidunderlige Folkeſærd, om et Amazon-Rige, om et fundet Eldorado, der ved reiſende Lykkeriddere bragtes til Europa, ſaa forſtaaer man, hvordan i Europa alle Tanker fyldtes med Billeder af en overvættes Herlighed, alle Samtaler i den gamle Verden dreiede ſig om Tilſtanden i den

M830524

nye, og alle Ønsker og Forhaabninger toge samme Løb som Solen, fra Øst til Vest, til Kysterne af det fjerne Guldland og Vidunderland.

Paa denne Tid levede i Spanien en ædelbyrdig Ridder ved Navn Diego de Herrera. Han var tilaars, men endnu kraftig; hans Blod endnu ligesaa varmt, hans Aand ligesaa fyrig, som da han i sin Ungdom kæmpede mod Maurerne under Dronning Isabella af Castilien, af hvis Haand han paa Valpladsen havde modtaget Ridderslaget. Endnu før denne store Dronnings Død havde han taget sin Afsked baade som Krigs- og Hofmand, og levede alt i flere Aar tilbagetrukken og bosat i den lille Søstad St. Lucar, med sin Hustru Donna Ines, to unge Døttre, Elvira og Isabella, og en næsten tyveaarig Søn, Fernando. Det gik imidlertid Don Diego i sin Tilbagetrukkenhed som en i Skygge stillet Plante, der higer efter Solskin: hans Blik var vendt udad; hans daglige Spadseretoure gjaldt Havnen, Samlingsstedet for Byens Kjøbmænd og Ledliggængere, hvor Skibe ladede og losede, afseilede til den nye Verden og vendte tilbage derfra, hjembringende Skatte og Reisende, der fyldte Folkets Øren med deres mærkelige Fortællinger. Ingen

lyttede begjærligere til disse Fortællinger end Don Diego. Jo flere han hørte, des fattigere tyktes ham Hjemmet og det eensformige Liv i Fædrelandet, og i desto større Glands viste sig Amerikas Herlighed. Meer og meer begjærede hans Sjæl Andeel i den fjerne Lykke; Tanken paa samme lod ham tilsidst ingen Ro Dag eller Nat, og da først hans Beslutning var moden, udførte han den rask. Han folgte Huus og Jord, bød Farvel til Slægt og Venner, og besteg med Viv og Børn Brigantinen, der for fulde Seil førte ham og alt hans Eie over Havet, den nye Verden imøde. Nu først aandede han frit! Med Smiil paa Munden vandrede han op og ned ad Skibets Dæk og lod Vinden spille med sine hvide Lokker, medens hans Blik som henrykt fulgte med Solen, naar den mod Aften nedsank i Vestens gyldne Skyer. Var Havet blankt og stille, kunde han staae hele Timer bøiet over Skibets Reling, stirrende ned i Atlanterhavets dybe og klare Vande. Da saae han i Billeder sin egen Forventning, der hentede Næring af Dybet, strømme sig forbi. Længst forsvundne Ungdomsdrømme nærmede sig ham atter, og gamle Minder viste sig i Bølgespeilet som straalende Haab. Hurtig henglede paa denne Viis

Dagene for den gamle Drømmer. Da han en Morgen fra Skibets Forſtavn ſendte Blikket ud over Havet, laae hans Reiſes Maal, Øen San Domingo, for ham i Morgenrødens Skjær.

Som første Mand i Land, og hilſende den nye Verden, ſvang Don Diego triumferende Hatten, hvorpaa han førte ſin Huſtru tilligemed de to huldе Døttre fra Borde, og i Følgeſkab med dem og Sønnen begav ſig op til Staden. Denne, af ſamme Navn ſom Øen og endnu i ſin første Opkomſt, laae paa en opadſkraanende Høi, hvor Cathedralkirken, omkrandſet af hvide Huſe med mellemliggende Haver, allerede langtfra hilſte dem. Ankommen til Byen fæſtede Don Diego Bolig til ſig og Familie, og opſøgte derpaa flere her boende, ham fra Spanien bekjendte Landsmænd, der ſtudſede ved Gjenſynet, men forøvrigt modtoge ham paa det Bedſte, og af hvem han ſtrax erfarede Coloniens Tilſtand og Forholdene der paa Stedet. Vilde han gjøre ſin Lykke — og derfor var han formodentlig kommen — var der ingen Tid at ſpilde! Allerede i flere Dage laae Flaaden, hvormed der ſkulde gjøres en ny Opdagelſesfart, færdig til Afreiſe. Farten gjaldt et af Rygtet priiſt nordligt Guldland, og paa Veien

vilde man opſøge Øen Bemini, om hvilken fortaltes utrolige Ting. Enhver, ſom ønſkede at deeltage i Toget, maatte uden Ophold give Møde ved Skibene, der kun ventede paa gunſtig Vind. — Ingen glædeligere Nyhed kunde meldes Don Diego. Han ilede tilbage til ſit Hjem, kyſſede Donna Ines til Afſked paa Haand og Mund, omfavnede ſine Døttre, anbefalede dem og Huſet til Fernandos Varetægt, og begav ſig derpaa ſkyndſomſt til Havnen, hvor han ankom i ſidſte Øieblik og fik Plads paa Admiralſkibet Argo. Vinden var juſt ſprungen om, og hvor priſte han ſin Lykke! Neppe landet i den nye Verden, og allerede ſom en anden Jaſon paa Tog, for at vinde det gyldne Skind! — For en friſk Kuling heiſede Flaaden Seil, og i Spidſen af Eſkadren løb det Skib, hvorpaa han ſelv befandt ſig tilligemed Togets berømte Fører, Floridas Opdager, Admiralen Ponce de Leon, hans gamle Ven fra Spanien, og en Reiſefælle af den ſtore Columbus.

Seiladſen gik heldig. Ponce de Leon, hvis førſte Maal var Øen Bemini, ſtyrede i nordlig Retning. Øen ſøgtes længe forgjæves; thi førſt da man naaede St. Salvador, hvor Columbus tidligere var landet, erfarede man Øens Sømærker og

den nordvestlige Curs, der maatte følges. Vinden var gunstig, og med skummende Fart kløvede Skibskjølene Bølgerne. Alle vare i spændt Forventning, og paa hele Flaaden gik Navnet Bemini fra Mund til Mund. Hvad der fortaltes om denne Ø, lød jo vidunderligt; men i en Tid, hvor man daglig oplevede og forventede saa mange og saa store Undere, var Troen mægtigere end Tvivlen. Paa denne Ø — saaledes meldte Sagnet — skulde der findes en Kilde med et saa kraftigt Vand, at man vel kunde kalde den en Livets Kilde, da Livet ikke blot styrkedes, men fornyedes i dens Bølge. Dukkede man deri en Blomst, selv nok saa falmet og visen, strax vendte Duft og Friskhed og Farve tilbage. Sænkede sig en Fugl, der var truffen af Pilen, ned i dens Vande, strax var Saaret lægt, og den lammede Vinge gjengivet sin Svingkraft og Flyvekraft. Badede sig et gammelt udlevet Dyr i dens Bølger, snart saae man det atter stige op deraf i fornyet Skikkelse, kraftig og skjønt som i dets bedste Ungdomstid. Saaledes lød Talen, der med nye Rygter bekræftede det gamle Sagn. Don Diego studsede. Var det Fortalte da virkelig muligt? lod virkelig den svundne Livskraft sig tryllе tilbage? Lod tørre, kolde, slappede Aarer

sig paany fylde med blussende Ungdomsild? lod Aar, Rynker og Afmagt sig bortskylle, som i Lethes Bølger, i Trylleklidens Bad? — Blot ved Tanken svulmede den gamle Ridders Hjerte, og en aldrig anet Lykke foresvævede ham som hans Reises Maal.

Snart kom Bemini i Sigte, og Flaaden kastede Anker. Skibenes Besætninger erholdt skiftevis Landlov, og Baad paa Baad gled over Bølgerne ind mod Kysten. I Stavnen af den første stod ved Admiralens Side den gamle Ridder, for hvis Øine nu Øen klart udbredte sig med Dale og Høie, heelt bedækket med Skov, med Undtagelse af den nøgne Strandbred, hvor der hverken viste sig Spor af Træer, Huse eller Mennesker. Da man fra Kysten begav sig ind i Landet, sank efterhaanden de store Forventninger. Alt var øde, og de dybe Skove, hvor Jorden dækkedes af Krat og Torn, gave ingen Udsigt til gyldne Skatte og anden Herlighed, men vel til besværligt Arbeide og til streng Kamp med Naturen. Det var kun de Kjækkeste af Mandskabet, der sporede Lyst og Mod til at gjennemvandre Øen, for at søge efter Ungdomskilden, hvis Tilværelse forekom dem meer og mere tvivlsom, jo dybere de trængte ind i de uveisomme Skove og jo møisom-

meligere Fremgangen blev. Allerede før Solnedgang vendte de samtlige tilbage til Baadene, aldeles udmattede, af den forgjæves Søgen. Kun Een af Mandskabet — Diego de Herrera — vendte ikke tilbage. Allerede midt paa Dagen var han bleven skilt fra sine Ledsagere, da hans brændende Higen ikke havde tilladt ham at hvile og standse, medens han med Øxen banede sig Vei gjennem det slyngede Krat og de hvasse Torne. Uden at trættes af Møien, og uden at opgive Haabet, skred han uafbrudt fremad. Dagen var næsten svunden, da han nærmede sig en friere Deel af Skoven, hvor Krattet ophørte og Noget, der lignede en Sti, viste sig mellem Træerne. Han kastede sig ned ved en Træstub, tørrede Sveden af Panden, aabnede sit Tornyster, og efter at have styrket sig ved Brød og Viin, fortsatte han sin Vandring. Himmelhvælvingen blev nu af og til synlig og en frisk Luft kom ham kølende imøde. Fuglene sang omkring ham; han følte Haabet stige og Modet voxe. Med større Kraft satte han Foden paa Jorden og ilede frem ad Stien, indtil denne pludselig ophørte og han pludselig, hvor Skoven aabnede sig, stod ligefor en stor, græsklædt Slette med en Høi i Midten, rundtom indfattet af

en skarp, nøgen Fjeldkam, der straalede i Aftenrødens stærkeste Farveskjær. Som vakt af dybe Drømme, stundsede Don Diego og spidsede Øren. Han fornam tydelig en Vandstraales Pladsken. I rhytmisk Fald, næsten som en Trylleſang, lod fra det Fjerne Lyden sig høre. Lyttende og tryllet saae han sig omkring i Aftenrøden, der liig en luende Rosenkrands omgav den græsgrønne Høi. Han tvivlede ikke længer. Henrykt ilede han hen over Sletten, og stod nu ved Foden af Høien, ud af hvis Side Vandstraalen krystalklar sprang frem, og derpaa udtømte sig i en stor, cirkelrund Dam nedenunder.

Med bankende Hjerte traadte den gamle Ridder hen til Bredden af Dammen, som paa hans Side var fuldkommen speilklar og stille, medens Vandet ovre ved Høiens Fod bevægedes i lette Kruusninger. Han bøiede sig ud over Vandet, og et Smil fløi over hans Læber og et Suk fra hans Bryst. Hurtig kastede han sine Klæder og nedsteg nøgen i de klare Bøver, der naaede ham til midt paa Livet. Idet hans Fod berørte Dammens Sandbund, gjennemfoer ham en stærk Gysen. Han dukkede sig tre Gange: den sidste Gang saa dybt, at Vandet overskyllede hans Isse, og for hver Gang fornam han en vidunderlig

Kraft og Ovagelſe i Hjertet og i alle Lemmer. Da han atter ſteg op af Badet, følte han ſig ſom nyfødt, Foden ſaa let, ſom ſkulde han dandſe hen ad Jorden, og ved at betragte ſit eget Legeme, ſaae han med Forundring alle Tidens Spor og Mærker udſlettede. Strækkemuſklernes Striber langs ad Benene vare forſvundne, Lemmerne rundede ſig, Bryſtet hvælvede ſig ſom paa en Yngling, og ved at gribe en af ſine egne Lokker, fandt han de hvide Haar forvandlede til kaſtaniebrune. Halv uvilkaarlig gjorde han et høit Spring, ſtrøg derpaa Vandet af ſig, og iførte ſig Stykke for Stykke de nys aflagte Klæder. Hermed var han dog endnu ikke kommen tilende, før han følte ſig betagen af en ſtærk Sovelyſt. Tumlende paa Foden, kaſtede han ſom beruſet endnu engang Blikket rundt i den ſtraalende Aftenrøde, lagde ſig derpaa ned i Græsſet og ſov øieblikkelig ind.

Da Don Diego igjen aabnede ſine Øine, var det høilys Dag. Han ſaae ſig omkring og gjenkjendte Stedet, og Lyden af den pladſkende Vandſtraale kaldte ſtrax Aftenens Minder tilbage i hans Sjæl. Han ſprang hurtig op fra ſit Leie og traadte hen foran Dammen, hvor nu hans egen ungdommelige Skikkelſe, ſom han godt mindedes, liig en

tyveaarig Yngling med funklende Blik, mørke Bryn, friſk Farve og kruſede Lokker viſte ſig for ham, og levende kom ham imøde fra Vandſpeilet. Det var altſaa dog ingen Drøm! Hans Fortid var virkelig vendt tilbage, og den Ungdomskraft, der gjennemſtrømmede ham, havde faaet ſin ydre, tilſvarende Form. Kun med Møie løsrev han ſig fra ſit eget Billede; han maatte paa eengang undre ſig og priſe den undergjørende Magt. Paakaldende og takkende Madonna, kaſtede han ſig paa Knæ, og lovede at anvende det nye ham ſkjenkede Liv ikke mindre til Guds og Kirkens Ære, end til ſin egen og ſin Families Lykke. Efter dette Løfte, og efter til Afſked at have drukket af Kilden, tiltraadte han Tilbagevandringen gjennem Skoven, hvor han dog ſnart igjen maatte gjøre Brug af Øxen, da det forrige Spor ikke var at finde. Først efter ſtor Anſtrengelſe og Møie naaede han ved Aftenstid Kyſten, men forefandt her til ſin Skræk hverken Mennesker eller Skibe. Flaaden var forſvunden og den Nat, der nu pludſelig faldt paa, aabnede ham kun Udſigt til en rædſelfuld Eenſomhed. I mørke Tanker gjennemvaagede han Natten, men Auroras første Smiil var ogſaa Fortunas. Idet han ved Solopgang kaſtede

Blikket ud over Havet, blev han en Brig vaer, der førte ſpanſk Flag, og i Forbiſeiling nærmede ſig Kyſten. Hurtig fæſtede han ſin befjedrede Hat paa en Stang og gjorde dermed Tegn til Skibet. Tegnet iagttoges; Briggen vendte og kaſtede Anker, og kort efter ſattes en Baad ud, ſom ſtyrede lige mod Øen og efter nogen Parlementering optog Ridderen og bragte ham ombord, hvorpaa Skibet fortſatte ſin Reiſe. Det var ganſke rigtig, hvad han havde formodet, et af Flaadens Skibe; men dets Mandſkab var ham ligeſaa ubekjendt ſom dets aldrende Capitain, der gravitetiſk og med Anſtand nærmede ſig ham og ſagde: Unge Mand, vær os velkommen ombord! Nævn mig Eders Navn, Eders Stand, og fortæl mig, hvordan I kom i denne ſtore Nød. — Don Diego, ſom ved Tiltalen: unge Mand! havde ſeet ſig omkring, tog ſig ſammen og ſvarede, at han, der nylig var kommen fra Spanien, hørte til Beſætningen paa Admiralſkibet Argo, og var ved et Tilfælde ladet tilbage paa Øen. Var Hjælpen udebleven, vilde han i ſin Eenſomhed, og uden Fødemidler, ſandſynligviis ſnart være omkommen. Derpaa nævnede han ſit Navn og ſit Ridderſkab, hvortil Capitainen gjorde ſtore Øine og udbrød:

Ædle Ridder! Hvo der i Eders unge Alder er naaet saa høit paa Ærens Stige, maae have Fortjenester at fremvise, der kunne tjene os Alle til Exempel. Lad mig foreſtille Eder for mine Officerer! Her vinkede han ad nogle unge Mænd, hvem Don Diego venſkabelig rakte Haanden. Bekjendtſkabet var ſnart gjort, og Ridderen erfarede i Samtalens Løb, at Flaaden, ſiden ſin Afreiſe fra Bemini, havde havt Lykken med ſig og for faa Dage ſiden mod Nord havde opdaget et ſtort og rigt Land, der lovede Opdagerne overordentligt Bytte. Capitainen var nu paa Tilbagereiſen til San Domingo, for at hente ny Proviant til Skibene, der i længere Tid ſkulde krydſe ved Landets Kyſter. Med ſtigende Forundring hørte Don Diego denne Beretning, der reent forvirrede hans Tidsregning. Paa hans Spørgsmaal: Hvorlænge da Flaaden havde været borte fra Bemini, ſvarede Capitainen: 12 Dage! — Netop for tolv Dage ſiden, ved Daggry, havde Skibene forladt Øen, paa hvis Skatte og Tryllekilde Ingen længere troede, efter at man i tre Døgn, med forſkjellige Mandſkab, forgjæves havde gjennemſøgt Landet, og allevegne fundet det øde og ſkovbedækket. Hertil ſvarede Ridderen Intet, men mærkede nu klart, at hans

Søvn ved Kilden maatte have været dyb og langvarig, og at under denne dybe Slummer Solen oftere maatte været gaaet op og gaaet ned. Han takkede Capitainen for hans Underretning, vendte sig bort, og overgav sig paany til sine Drømmerier, der aldrig havde spiret frodigere, eller taget høiere Flugt. Forynget i Kraft, og gammel af Erfaring, hvad vilde han nu ikke kunne udrette i Verden! Hvilken glimrende Bane til Bedrift, Hæder og Rigdom laae nu ikke aaben for ham, og ved ham for hans høitelskede Familie! Og hvorlænge vilde han ikke kunne nyde dette lykkalige Jordliv! Han maatte jo nu have et heelt Menneskeliv for sig, hvori han kunde undgaae alle fordums Vildfarelser og udføre alle sine opgivne Ungdomsplaner. — Af disse behagelige Drømme vaktes han pludselig ved Tiltale af En af de unge Officerer, der indbød ham til et Maaltid i Kahytten, hvor Capitainen vel ikke vilde være tilstede, men som til Gjengjæld skulde blive desto muntrere og lystigere. Don Diego tog mod Indbydelsen, og befandt sig snart ved Bordet, omgiven af lutter unge Mennesker, hvoraf et Par vare sande Galninger. Vinen gik rask omkring, Bægerne tømtes, og Talen dreiede sig, foruden om Midler til at gjøre sin Lykke,

meeſt om Amouretter og ſmukke Fruentimmer. Den ene Kjærlighedshiſtorie opdiſkedes efter den anden; Enhver fremdrog Gammelt og Nyt til fælles Underholdning, og endelig opfordredes Don Diego, der hidtil havde været ſtum Tilhører, til ogſaa at aabne ſit Hjerte og ſkrifte ſine Synder. Ak, mine Herrer! ſvarede Ridderen: hvad kan i dette Kapitel en Mand af min Alder have at ſkrifte? Naar man, ſom jeg, i mange Aar har været gift, og allerede har voxne Børn, falder det kun ſparſomt med Elſkovs-Eventyr. Diſſe Ord modtoges af hele Selſkabet med en Skoggerlatter, og En af Galningerne udbrød: Har Ingen et Nyſepulver, for at hjælpe vor ærede Gjæſt til Beſindelſe? Nei, Hr. Ridder, ſaa ſtor en Tro maae I ikke forlange af Lægfolk! I, ſom knap kan være 24 Aar gammel, I ſkulde allerede have voxne Børn! Muligheden af Eders Ægteſkab tør jeg ikke benægte, men har I virkelig, ſom I ſiger, været gift i mange Aar, ſaa har I neppe ſelv formaaet at knappe Eders Buxer, da I gik til Brudeſkammelen. En ny Latter paafulgte og Galningen vedblev: Vor ærede Gjæſt vil ikke ud med Sproget; men hans forlegne Mine taler høiere end Ord: Jeg foreſlaaer en Skaal for hans ubekjendte Skjønne,

for denne Amanda, Miranda eller Galanta, hvad enten hun nu har fanget ham i ſit Garn ſom Legefælle, Ægtefælle eller Muſefælle. Alle ſvang Pokalerne, og Ridderen, ſom ikke kunde ſpille den Alvorlige midt i ſaamegen Munterhed, takkede for Skaalen, men tilføiede dog, idet han ſatte Bægeret paa Bordet: Det vilde være lavt af mig, at fornægte Huſtru og Børn. Snart, mine Herrer! haaber jeg at gjøre Dem bekjendt med min Familie, og at overtyde Dem om Sandheden af mine Ord. Paa en lykkelig Reiſe! og paa et lykkeligt Gjenſyn med dem vi elſke! — Alle klinkede og man reiſte ſig fra Bordet; men fra denne Stund af var det forbi med Ridderens Eenſomhed. Trods ſit tilbageholdende og noget alvorlige Væſen, havde han i høi Grad vundet de unge Officerers Tilbøielighed, og under hele Reiſen vare de hans ſtadige Selſkab. Han maatte deeltage i deres Vaabenøvelſer og Maaltider, og lade ſig betroe deres Hemmeligheder. Iſær var den Ene af de omtalte Galninger, hvis Navn var Leandro Gomez, undtømmelig i fortrolig Meddelelſe. Han havde to Elſkerinder, om hvis Yndigheder han uafladelig underholdt Don Diego, hvem han lovede at indføre hos Begge, for at han kunde dømme om deres

Elskværdighed, og hjælpe ham selv at afgjøre, hvem af dem der fortjente Prisen. Ridderen undslog sig for dette Dommerkald, og følte sig i det Hele noget trykket ved dette bestandige Samliv med den glade Ungdom, hvis Tanker til syvende og sidst dreiede sig om Lykke i Spil og Kjærlighed. Dens Sprog var blevet ham fremmedt, dens Interesser kunde han ikke dele, dens Leveviis forekom ham daarlig og letsindig, og dens Tale drev ham mangengang Blodet op i Kinderne. Saa ofte det lod sig gjøre, undbrog han sig derfor det muntre Selskab og henvendte sig til den gamle, lidt pedantiske Skibschef, som daglig slog flere Timer ihjel, ved at spadsere op og ned ad Dækket. Her maatte han dog være lutter Øre, da den gravitetiske Capitain let blev stødt og tilbageviste enhver af hans Bemærkninger og Indvendinger med de Ord: Ja, ja, min unge Mand! derom ville vi nok enes, naar I bliver en Snees Aar ældre. Hermed maatte saa Ridderen lade sig nøie. Han faldt nu igjen tilbage til sit unge Selskab, af hvis Omgang han dog, som sagt, havde faaet Meer end Nok, da man efter en langvarig Seilads atter fik San Domingo i Sigte.

Idet Skibet løb ind i Havnen og lagde til ved

Bulværket, hvor en Mængde Mennesker vare forsamlede, blev Don Diego, som juſt havde taget Afſked fra ſit Reiſeſelſkab, to unge Damer vaer, der Arm i Arm ſpadſerede paa Skibsbroen. Ved første Blik gjenkjendte han ſine Døttre. Han følte Faderhjertet ſvulme, ſprang hurtig i Land og iilte dem imøde, under Udraabet: Elvira! Iſabella! — De unge Piger ſtandſede og betragtede ham med Studſen. Mine Børn! (vedblev han) her har I mig tilbage! Han udſtrakte Armene, favnede dem og drog dem op til ſit Hjerte; men rødmende, ſtønnende, og vridende ſig i hans Favn, reve Pigerne ſig løs, under de Omſtaaendes Latter og medens Officererne fra Skibet raabte: Bravo, Don Diego! Bravo! — I det Samme ilede en ung Mand til med blottet Kaarde, og ſtillede ſig ſkjermende foran de unge Damer. Fernando! raabte Ridderen: Min Søn! Hvad ſkal det ſige? Stik Kaarden ind og tal dine Søſtre tilrette! — Tilbage, Skurk! (lød Svaret) Vov igjen at røre diſſe unge Damer, og du er dødſens! — Mine Børn! ſukkede Ridderen: Har I da ingen Øine og Øren? Kjender I ikke længer Eders Fader? — Affindige! raabte Fernando: Bort med dig! at ikke din Galſkab ſkal ſmitte mig, ſaa jeg udgyder en

Vanvittigs Blod. — En Vanvittig! gjentog Don Diego, idet han ſtirrede ſtivt paa Sønnen: Men du har Ret. Kom, følg mig til Eders Moder! Følg mig til Donna Ines! Her vække vi kun Forargelſe, og beſkæmme hverandre! — Med disſe Ord vendte Don Diego ſig hurtig bort fra den gabende Mængde og begav ſig ind mod Byen, fulgt et Stykke paa Vei af Drenge og Folk, der begloebe ham fra alle Sider. Endelig befriet fra denne beſværlige Cohorte, ſagde han til ſig ſelv: hvor beſynderligt, at jeg altid ſelv forglemmer det ſkeete Under! Hvor kan jeg vente, at Andre ſkulle tage mig for den Gamle, naar jeg fremſtiller mig ung for deres Blik? Hvad nu er hændt, ſkal være mig en Lære for Fremtiden. Selv vil jeg være min egen Herold hos min Huſtru! — Med denne Beſlutning ilede han ind i Staden til ſin Bolig, hvor han lod ſig melde hos Huſets Frue. Han blev ſtrax modtaget af Donna Ines, en ærværdig og trods ſine graa Haar endnu ſmuk ældre Dame, der betragtede ham viſt og derpaa bød ham tage Plads og udrette ſit Ærinde. Jeg har en Hilſen at bringe Eder fra Eders Husbond, begyndte Ridderen; han bad mig forkynde Eder hans ſnarlige Hjemkomſt. Budſkabet ſyntes i høi Grad at glæde

Damen; hun erkyndigede ſig om Don Diegos Befindende, om hvor han ſidſt var bleven ſeet, og var overhoved utrættelig i ſine Spørgsmaal om hans Perſon og Reiſe. Om denne gav nu Ridderen en udførlig Beretning, ganſke i Overeensſtemmelſe med hvad Læſeren allerede har erfaret. Med Opmærkſomhed, og holdende Øie med Fortælleren, lyttede Donna Ines til hans Tale. Jo længere Ridderen kom frem i ſin Beretning, desmere ſpændte bleve hendes Træk, og da han endelig omtalte Beminis Kilde og det der foregaaede Under, ſkiftede hun pludſelig Farve og udbrød: I Sandhed, I fortæller utrolige Ting! Eders Ord bringe mit Hjerte til at bæve. Det er, ſom broges jeg ſelv ind i den Trylleſkreds, I aabner for mig. Eders Røſt forekommer mig ſaa bekjendt; Eders Skikkelſe, ſom jeg her ſeer for første Gang, gjenkalder mig ſaa levende min egen Ungdom og Billedet af min Husbond i hans feireſte Aar. Juſt ſaaledes ſaae han ud, ſom I der ſidder! Ligheden er fuldkommen: Haar, Træk, Miner, Blik og Farve — ja ſelv hans Hænder havde ganſke den ſamme Form ſom Eders. Ræk mig engang Eders Haand — hvor vidunderligt! I fatter neppe den Sympathi, I ſelv vække. Hvor-

ledes kalder I Eder? Hvad er Eders Navn? Diego, svarede Ridderen med dæmpet Stemme. Diego! gjentog hun, og stirrede forbauset paa ham. Og Eders Efternavn? — de Herrera, svarede han, idet han kastede sig ned foran hende og udbrød: Ja, min Ines! det er virkelig mig selv, det er virkelig Diego de Herrera, Eders Ungdoms Brudgom, der her ligger for Eders Fod. Det er kun Aarenes Vægt, kun deres fordunklende Slør, som er bortstaget. Den I seer for Eders Øie, er den sande, den blomstrende, den lykkelige Diego, og det er hans forældede, hensmuldrede Billede, der er blevet tilbage, paa Bunden af Ungdomskilden. Da vee mig! hviskede Donna Ines, idet Taarerne rullede ned ad hendes Kinder: Eders Ord, og endnu mere Eders Udseende, fælder Skilsmissedommen imellem os. Hvorledes! udbrød Ridderen, idet han sprang op, og flygtig trykkede hendes Haand til sine Læber: Skilsmisse — aldrig! Nu først gaaer Lykken os op i vor Ungdomssols Straaler! Nu tændes os Hymens Fakkel paany! — Saa døm da selv, sukkede Donna Ines, idet hun førte ham hen foran Speilet: Kan mine graa Haar forenes med Eders kastaniebrune? Kan disse blege, indfaldne Kinder,

denne af Tiden mærkede Pande, denne bøiede Skikkelse: kan alt Dette harmonere med Eders friske, ungdommelige Aasyn, Eders funklende Blik, Eders ranke Figur? Aldrig! — Ridderen stod et Øieblik forvirret foran Speilbilledet, men udbrød derpaa: Ungdomskilden er ikke udtørret; den er til endnu! Hvad Møie det end skal koste, at bane ogsaa Eder Vei til dens foryngende Bad, vi ville ikke spare os den! — Spar Eder dog Møien, hviskede Donna Ines med et veemodigt Smiil: Dens Bad er ikke for mig. Aldrig hengav jeg mit Hjerte til Trolddom; aldrig vilde jeg kalde min flygtede Ungdom tilbage. Da maatte jeg jo skilles fra mine Børn, som her fra Eder, og tykkes dem en Fremmed. Tys! udbrød Don Diego, idet han pludselig foer sammen: jeg hører deres Stemmer. Underret I dem om Alt! Jeg gaaer bort, I kan bane Vei for et fredeligt Gjensyn. Med disse Ord forlod Ridderen Værelset, og Børnene, der synlig bevægede kort efter traadte ind i Stuen, meddeelte deres Moder, hvad der var foregaaet ved Havnen med den vanvittige unge Mand, der havde udgivet sig for deres Fader. Donna Ines bad dem, ikke strax at fatte Nag til den Fremmede. De kjendte jo Alle af Rygtet den

Livskilde, der skulde findes paa Den Bemini, og som den sidst afseilede Flaade havde til Hensigt at opsøge. Hvad om Don Diego nu virkelig havde fundet Kilden og gjenfundet sin Ungdom i dens forynngende Bad? Hvad om den fremmede unge Mand virkelig var deres gamle Fader? — Fernando, ikke mindre end Elvira og Isabella, stirrede her spørgende, og som i høieste Forundring paa Donna Ines, der bevæget, men dog rolig vedblev: I troer, at jeg taler over mig. Betragt da med egne Øine Den, i hvem jeg gjenkjendte min Ungdoms Brudgom. Hør med egne Øren, hvad han vil fortælle Eder om hans og vort lange Samliv, hvis hemmeligste Begivenheder han kjender. Her aabnede hun en Sidedør og bad Don Diego træde ind til dem. Idet han viste sig, vege Pigebørnene — der strax i ham gjenkjendte den Fremmede — forskrækkede tilbage, medens Fernando greb til Kaardefæstet. Donna Ines førte Ridderen ved Haanden hen imod Børnene, idet hun sagde: See her Eders Fader! Hans Liv er Eet med vores. Han sad ved Eders Vugge, og har baaret Eder paa sine Arme. Spørg ham, og han vil svare Eder paa Alt! — De unge Piger stode forlegne, og kun tøvende tog Fernando mod Ridderens

fremrakte Haand. Gjenkjendelsen faldt langt vanskeligere for Børnene, end for Donna Ines. De havde jo aldrig før seet denne ungdommelige Skikkelse, og kun Røsten og Talen mindede dem om deres Fader. Efter et længere Ordskifte, syntes de endelig at komme til en Slags Erkjendelse, men det var dog kun med Undseelse og Skamfuldhed at de lode sig indeslutte i de faderlige Arme og modtoge hans Kys. Denne Forlegenhed ophørte ikke, selv efter flere Dages Samliv, ja den syntes endogsaa at blive gjensidig, saa Ridderen kun med en vis Ængstelighed nærmede sig sine unge Døttre, eller indlod sig i Samtale med Sønnen. Mere og mere maatte han sande sin Hustrues Ord, at der var indtraadt en Adskillelse, en Skilsmisse mellem dem Alle. I Tjenestefolkenes Nærværelse, ved Maaltiderne og ved andre, huslige Sammenkomster viste Donna Ines sig ofte tilsløret og bestandig alvorlig, og Ridderens blotte Indtræden i Værelset drev Undseelsens Rødme op i hans Døttres Kinder. Fernando var stiv og ordknap; Dagene hengik i Taushed, og et fælles Foretagende -- som en Spadsere- eller Ridetour — hvorved man i Forening skulde vise sig for Verden, hørte til Umulighederne. Denne gjensidige Sky og Forstem-

ning blev tilsidst saa piinlig for dem Alle, at Ridderen besluttede sig til en frivillig Adskillelse fra sin Familie, indtil han ved Ponce de Leons Tilbagekomst kunde faae Leilighed til at forlade Øen paa en ny Opdagelsesreise.

I Overeensstemmelse hermed, indrettede Don Diego sig nu paa sine Værelser, saa at han ikke mere behøvede at samles til Middag, og andre bestemte Tider, med Hustru og Børn. En gammel Tjener besørgede hans Fornødenheder og gik Bud mellem ham og Donna Ines, hvorved, midt i Adskillelsen, et Slags Forbindelse dog vedligeholdtes. Ridderen følte imidlertid smertelig sin Tilstand, der var saa langt fra at svare til hans gyldne Lyksalighedsdrøm. Aftenen efter den første i Eensomhed tilbragte Dag, forlod han i sørgmodig Stemning sin Bolig, for paa en stille Spadseretour at hæve sit nedstemte Sind og, om muligt, under Tankernes frie Løb, at finde paa en Udvei. Det var første Gang, at han siden sin Hjemkomst viste sig offentlig. Ved at gaae ned ad Gaden, stødte han paa sit unge Reiseselskab fra Skibet, der strax jublende omringede ham og forlangte, at han, efter sit Løfte, skulde gjøre dem bekjendt med

ſin Familie, med ſin ſmukke Kone, ſine ſmukke Døttre, der vel endnu laae i Buggen med Sut i Munden, og fremfor Alt med de ſmukke unge Damer, ſom han paa Skibsbroen havde trykket i ſine Arme. Kun med Beſværlighed befriede ſig Don Diego fra de unge Galninger, der, til Held for ham, juſt ſamme Aften ſkulde afſeile med Proviant-ſkibet, og han fortſatte nu ſin Spadſeregang forbi Dominicanerkloſteret ned til Strandbredden, hvor Maanen allerede var kommen op, og med ſine Sølvſtraaler ſpillede paa Bølgerne. Her vandrede han nu en Stund frem og tilbage i det ſtærke og klare Maanelys, der fremkaldtes af den tropiſke Himmel, og overlod ſig ganſke til ſine Tanker. Flere Spadſeregængere mødte ham, og blandt dem en ældre, fortklædt Dominicanermunk, der et Par Gange gik ham forbi og betragtede ham ſtivt, men endelig ved en ny Ombreining ſtandſede, og hilſte ham med følgende Ord: En yndig og behagelig Aften, min unge Herre! Tilgiv, at jeg afbryder Eders Betragtninger; men Eders Udvortes fore-kommer mig ſaa bekjendt, ſkjønt jeg i dette Øieblik ikke mindes, hvor jeg før har ſeet Eder. — Det maae ſikkert være en Feiltagelſe, gav Ridderen til

Svar: jeg er først nylig kommen hertil fra St. Lucar i Spanien, og har kun faa Bekjendte her paa Stedet. Fra St. Lucar! gjentog Munken, uden at agte paa Indvendingen: saa er I vist ogsaa bekjendt i Sevilla? — Saa temmelig! lød Svaret. O, min unge Mand (vedblev den Geistlige) saa slipper jeg Eder ikke, før I giver mig Underretning om nogle derboende fornemme Slægtninge, fra hvem jeg ikke har hørt i 10 Aar. Han nævnede et Par Navne, som Don Diego godt kjendte, og Samtalen var nu indledt, og fortsattes længe, som det lod til gjensidig Tilfredshed, medens Begge spadserede frem og tilbage paa Kysten. Kunde Ridderen give Broder Lorenzo, (hvis Familienavn var Tormado) Underretning om Spanien, saa gjorde Munken fuldkommen Gjengjæld, ved at fortælle ham om Forholdene her i Amerika, som han lod til nøie at kjende, og om alle de seneste foretagne Opdagelsesreiser. Han skildrede ham Nugnez de Balboas Tog over Landtungen Panama, hvori han selv havde deeltaget, og beskrev det paa en saa livlig og underholdende Maade, at Beskrivelsen ganske henrev Diego. Han omtalte den fra Cuba iværksatte Expedition under Cortez, hvormed Rygtet nu havde travlt, og

ſom levende beſkæftigede alle Gemytter. Adſkillige nye Oplysninger om dette ſtore Foretagende, ſom han i de ſidſte Dage havde modtaget fra en Ven paa Cuba, lovede han at meddele Ridderen, naar denne næſte Aften, ved Vesperklokkens Slag, vilde indfinde ſig paa ſamme Sted; thi nu var Tiden ſaa langt fremrykket, at han maatte byde ham Godnat. Dermed adſkiltes de nye Bekjendte, men Don Diego undlod ikke Dagen efter at give Møde ved Strandbredden. Ogſaa Broder Lorenzo indfandt ſig og medbragte de lovede Breve, der indeholdt Oplysninger om Cortez og Toget til Mexico, ſom i høi Grad interesſerede Ridderen. Han følte ſig opflammet af Lyſt til at ſlutte ſig til dette berømmelige Tog, der lovede Deeltagerne ſaamegen Ære, og Broder Lorenzo billigede ganſke hans Forſæt. Begge fordybede ſig i Planen til Forſættets Udføreſe, medens de langſomt vandrede op og ned ved Stranden, og ofte ſtandſede og ſaae ud over det maanebelyſte Hav. Aftenen var ſaa ſkjøn, Tornado ſaa veltalende, og Fortroligheden gjorde, efter den ſidſte Tids bittre Erfaringer, Don Diego ſaa godt, at det var med Beklagelſe han igjen løsrev ſig fra Munken, der nu ved Afſkeden indbød ham til at beſøge ſig i

Klosterhaven, hvor han vilde vise ham nogle sjeldne Blomster af vidunderlig Pragt og Farvepragt. Allerede næste Dag benyttede Ridderen sig af denne Indbydelse, og den forekommende Tormado viste ham omkring allevegne, i Bygningen og Haven, ja syntes at fordoble sin Venlighed, jo mere Don Diego aabnede sit Hjerte for ham. Fra begge Sider voxede Tilnærmelsen under den livlige Samtale, og deres Vandring i Haven var endnu ikke tilende, da Tormado medeet stod stille og udbrød: I Sandhed! ikke havde jeg ventet, paa mine ældre Dage at stifte et saa kjært Bekjendtskab. I er ganske en Mand efter mit Hjerte; just et Modstykke til hine Lykkeriddere, af hvem vi her omsværmes. Begjærligheden efter Guld er hos Eder underordnet en priisværdig Attraa efter Ære og Berømmelse. Vel er I en ung, ja, efter Eders Udseende at dømme, en meget ung Mand; men Eders Erfaring er stor: Eders Tale og Adfærd er ganske som den prøvede Mands, og det er med fuldkommen Tillid, at jeg her følger mit Hjertes Drift, og tilbyder Eder Broderskab og Venskab. — Jeg tager med Glæde derimod, svarede Ridderen, idet han greb den rakte Haand; jeg skal ikke svigte Venskabet, og heller ikke skal den Ungdom,

I omtaler, gjøre Skilsmisse imellem os. Eet — afbrød ham Munken — Eet vil forhindre det, og hurtig udfylde Aarenes Kløft: Eders fulde Fortrolighed! dette Venskabets store Pant og Privilegium. — Ja, gav Ridderen til Svar: hvorfor ikke lønne Eders Tillid med Aabenhjertighed og indvie Eder i mit Livs Hemmelighed? I er en geistlig Mand; et Skriftemaal for Eder vil lette mit Hjerte, der ofte er omspændt af Tvivl og Bekymringer. Her drog han Broder Lorenzo ned paa Bænken under et skyggefuldt Træ, og begyndte sit Skriftemaal. I korte og klare Træk fremstillede han, under Munkens dybe Taushed, sin Ungdoms og Manddoms Historie; sit Liv i Spanien som Kriger, Hofmand og Familiefader; sin Afreise til den nye Verden, og endelig Toget til Bemini, hvor han i Ungdomskilden ombyttede Oldingens Skikkelse med Ynglingens. Da han taug, hævede Tormado langsomt Hovedet og sagde: Det er vidunderlige Ting I der beretter. Nu forstaaer jeg, hvordan jeg i Omgang med Eder, trods Forskjellen i Alder, følte mig tiltrukken som af mine Lige. Til min Tak for den beviste Fortrolighed føier jeg den Bøn, at I skriftlig vil meddele mig, hvad I her mundtlig har fortalt, for at

jeg i min Eensomhed kan grunde derover, samle de adspredte Træk til et fuldkomment Billede af Vennen, og i hans Skjæbne erkjende Visdommen af den guddommelige Styrelse. Don Diego lovede at opfylde hans Ønske, og allerede Dagen efter tilsendte han Tormado, i en udførlig Epistel, et Omrids af sit nysfortalte Liv, og ventede nu Vennens Svar og lovede Besøg, for i Forening med ham nærmere at drøfte Brevets Indhold. Svaret udeblev imidlertid, og heller ikke lod Broder Lorenzo sig see i hans Bolig. Endelig, tre Dage efter, da Ridderen i Eensomhed sad tilbords, meldte hans gamle Tjener to geistlige Sendebud fra Dominicanerklosterets Prior. De overbragte en Stævning, lydende paa Diego de Herrera, som ifølge samme uopholdelig havde at møde for Inquisitionens Domstol. Der var medgivet Sendebudene militær Escorte, saa Ridderen strax maatte adlyde Opfordringen. Han fik neppe Tid til med et Par Ord at berolige sin gamle Tjener, og paalægge ham at melde Donna Ines Sagen, men hverken som vigtig eller farlig. Den gamle Tjener udrettede sit Ærinde, men da han kun slet formaaede at dølge sin egen Ængstelighed,

satte han Donna Ines og hele Huset i største Uro og Bevægelse.

Imidlertid var Don Diego bleven henbragt til Inquisitionsfængslet, hvor han kort efter underkastedes et foreløbigt Forhør. Under dette erfarede han, at han sigtedes for Trolddom, og at hans Brev til Tormado paa eengang indeholdt Stævningens Grund og Hovedbeviset imod ham. Bel havde et foregaaende Rygte, der kort efter hans Hjemkomst fra Bemini var udgaaet fra hans egne Tjenestefolk, givet Anledning til Mistanke, og til at Broder Lorenzo sattes ud paa ham, for at udfritte og udspeide ham; men uden hans egen skriftlige Tilstaaelse vilde Anklage ikke være reist, og han selv Intet havt at befrygte. Nu derimod var Sagens Udfald utvivlsom, hvis han ikke fuldstændig formaaede at modbevise, ikke blot Beskyldningen for Trolddom, men Sandheden af sine egne Ord. Med disse sørgelige Udsigter forlod Don Diego Retssalen og førtes atter tilbage i den mørke Fængsels-Celle, hvor han ret havde Tid til at overveie, saavel sin egen Ubesindighed som Menneskenes Falskhed og Troløshed. Det varede flere Dage, før han igjen toges i Forhør, og i det Hele var der vel hengaaet

en Maanedstid ſiden hans Indſpærring, da han en Aften, juſt ſom han ſad triſt og ſammenbøiet i ſin Celle, hørte Fodtrin udenfor, og blandt flere Stemmer en bekjendt Røſt, der nævnede hans Navn og forlangte at indlades. Røſten ſyntes ham at tilhøre hans gamle Ven, Admiralen Ponce de Leon, ſom altſaa maatte være vendt tilbage fra ſit Tog, og ſom ogſaa virkelig ſtrax efter traadte ind i Fængſlet, hvorpaa Slutteren ſlog Døren i, og lovede, ſnart at vende tilbage med Lys. — Er I her, Don Diego? hviſkede den Indtrædende, idet han ſamlede ſig frem i Mørket. Det er mig, Eders Ven, Ponce de Leon, ſom her kommer at beſøge, og om muligt at frelſe Eder. — Saa vær mig velkommen! ſvarede Ridderen fra ſin mørke Krog: I har paa Reiſen havt Lykken med Eder; det er Mere end jeg kan ſige, ſom vel naaede Maalet, men gik glip af Priſen. — Ja, det er i en ſørgelig Forfatning jeg træffer Eder, gjenſvarede Vennen. Saavel Skjæbnen ſom Rygtet har behandlet Eder haardt, ſiden vi ſeilede fra Eder, og af en Feiltagelſe lod Jer tilbage paa Bemini. Kan man troe den løgnagtige Fama, ſkal I jo have drevet Trolddom der paa Øen, og i forgjort Skikkelſe være kommen her tilbage. I dette

Øieblik traadte Slutteren ind med Lys og satte det paa Bordet foran Fangen. Hvor er Don Diego? spurgte Admiralen, idet han saae sig omkring i Fængslet. Der, Herre! ligefor Eder! svarede Slutteren, som nu atter fjernede sig, medens Ponce de Leon i hans Forbauselse stirrede paa Ridderen og derpaa udbrød: Hvem skal jeg troe: mine Øine eller Øren? — Her er jo ingen Anden — Tal, unge Mand! Er I virkelig min gamle Ven, Diego de Herrera? — Ham selv! gav Ridderen til Svar: ham selv, den gamle, hvidhaarede Diego, hvem I skiltes fra paa Veien til Trylleklden, hvor han gjenfandt sin Ungdom, men tabte sin Lykke. — Ja, det er hans Stemme! udbrød Admiralen paany: det er virkelig hans Stemme; og naar jeg tænker paa vort første Møde i Sevilla, for 40 Aar siden, er heller ikke dette Aasyn mig fremmedt. Her greb han sin Vens Haand og tilføiede bevæget: Har I drevet Trolddom, Diego! saa have vi Alle havt Deel i Brøden. Alle søgte vi Trylleklden, og at I naaede Maalet, gjør ikke Eders Skyld større. Men reis Eder! I er en dødsdømt Mand. Skal I frelses, har vi ingen Tid at spilde. Hurtig! Kast denne Munkekappe om Eder. Fangevogteren

er i min Sold, og Skibet, der vil føre Eder herfra, ligger allerede seilfærdigt. Alt er ordnet: Her har I Anbefalingsbreve til Cuba, eller hvor I ellers kommer hen, og selv skal jeg underrette Eders Familie om Afreisen og bringe Eders Hustru og Børn Eders Farvel. Kom! Hvad skal jeg kalde Eder: Aand eller Menneske? — Hvor forunderligt, naar jeg saadan holder Lyset op for Eders Ansigt! Trods Eders blomstrende Udseende og vort lange Bekjendtskab, kunde jeg gjerne blive bange for Eder. I er jo virkelig en Gjenganger, der ikke meer passer blandt gamle Venner og til Eders forrige Omgivelser. Kom! Følg efter mig, men i dybeste Taushed! — Her gav Admiralen den udenfor ventende Fangevogter et Tegn, og pustede Lyset ud. Døren aabnede sig sagte, og gjennem flere dunkle og bugtede Gange førtes nu Ridderen ud af Fængselsbygningen og ned til Skibet, hvor Ponce de Leon med hemmelig Gru modtog hans sidste Omfavnelse og Haandtryk, og et Øieblik efter, med lettet Hjerte, saae Skibet for en frisk Kuling forlade Havnen og Øen.

Morgenſolen frembrød, og Skibet befandt ſig midt paa det aabne Hav. I ſin ungdommelige Skikkelſe, med Fjerbaretten paa de brune Lokker og ſvøbt i ſin Kappe, vandrede Don Diego op og ned ad Skibsdækket. Han kaſtede flere Gange Blikket tilbage i Retningen af San Domingo, og da hverken Byen eller Øen mere var i Sigte, udbrød han: Nu kunde jeg ſige med Cæſar: Loddet er kaſtet! Mit hele Liv ligger bag mig. Den fordums Diego, med Huſtru og Børn, Slægt og Venner, har jeg ſagt Farvel, og nu gaaer jeg ſom Yngling atter ud i Verden, for at gribe den flygtende Lykke. Har end Hjemmets kjærlige Favn lukket ſig for mig; paaſer jeg end ikke længer til Vennerne og mit fordums Selſkab, hverken det gamle eller unge: endnu har jeg dog mig ſelv, endnu det vinkende Haab, det trøſtige Mod, min vundne Indſigt, min kraftige Arm, og dertil min tabte, min gjenfundne Ungdom. Fremad, Diego! Fremad! Den lange Tid, der ligger for dig, vil udfyldes: Den taler om ſtore Bedrifter, om glimrende Daad, om Ærens Løn, om Seirens Krandſe og Lykſalighedens Krone! — Under ſlige Udbrud og Betragtninger hengled Tiden hurtig, og begunſtiget af Vinden naaede vor Helt ſnart

Den Cuba, hvorfra han, efter faa Dages Ophold, fortsatte Seiladsen videre mod Vest til Ny-Spanien og Vera Cruz, den nylig paa Fastlandet anlagte Plantestad, fra hvilken han derpaa, i Følge med en Afdeling Rekrutter, over Land begav sig til Hæren foran Hovedstaden Mexico, som Cortez just dengang beleirede. Allerede Reisen gjennem det vidtudstrakte frugtbare Land, rigt paa store og blomstrende Stæder, fyldte ham med Beundring; men endnu høiere voxede hans Mod, da han kom over Bjergene, og efter faa Dages Marche, midt paa Sletten, i den speilklare Indsø blev Hovedstaden vaer, med sine lange Dæmninger, sine talløse hvide Huse, Templer og Taarne. Han begav sig strax til Leiren, ved Enden af Hoveddæmningen, hvor Cortez havde sit Telt og hvor Alt var i Bevægelse, da Spanierne, understøttede af de indfødte Hjælpetropper, just forberedte et Angreb paa Staden, baade fra Sø- og Landsiden. — Anmeldt hos Cortez som Landsmand og frivillig Soldat, modtoges Don Diego med megen Forekommenhed af den store Hærfører. Cortez erkyndigede sig om hans Ønsker, hans Slægtskab og tidligere Tjenesteforhold her i Amerika, og da han hørte at han var en Bekjendt af Ponce de Leon,

udbrød han: Det er Anbefaling nok! Har I gjort Tjeneſte under denne Mand, vil I ikke her ſvigte Fanen. I ſkal faae en Plads, hvor der er Ære at vinde. Var I ældre, vilde jeg give Eder en egen Commando. Nu maae jeg ſtille Eder ſom yngſte Officeer under Gonzalo de Caſtro, en dygtig Soldat, men haard ſom Flint. Tag Eder i Agt for at ſpille Staalet, thi da vil det gi'e Gniſter. Her er Eders Beſtalling! I maae ſtrax melde Eder til Tjeneſten, da vi ſnart vil have Brug for Eders Kaarde. Don Diego, ſkjøndt ſtuffet i ſine Forventninger, vogtede ſig vel for, til egen Anbefaling at paaberaabe ſig ſit Ridderſkab eller ſit fordums Krigerliv i Spanien. Her, hvor han var ukjendt af Alle, ſkulde ogſaa hans Fortid være gjemt og glemt, at ikke, ſom hidtil, det nye Liv ſkulde forqvakles af det gamle. — Efter at have taget Afſked med Cortez, begav han ſig uopholdelig til Don Gonzalos Telthytte. Manden var ikke tilſtede, men paa hans Vegne modtoges Ridderen af hans Datter Dorothea, en ung og overordentlig deilig Pige, der deels af Nødvendighed og deels af Lyſt til Eventyr havde fulgt med ſin Fader her til Leiren, halv ſom Page og halv ſom Beſtyrerinde af hans Telt- og Huus-

væsen. Hun var klædt i en bruun Soldaterfrak, der sluttede stramt om Livet, i hvis Læderbælte stak en Dolk, og over hvis nedslagne Krave de sorte, krusede Lokker frit rullede ned: en Dragt, der i al sin Simpelhed fremhævede den slanke Figur, det hvælvede Bryst og den ranke Holdning. Hendes Kinder farvedes af et svagt bruunligt Rødt, og over de store straalende Øine buede sig frit og kjækt de dunkle, fine Bryn. Hele Ansigtet udtrykte Godhed, Kjækhed og ungdommelig Munterhed, og idet hun aabnede Døren for Ridderen, og ved Synet af den ubekjendte unge Kriger først studsede, men derpaa greb om sin Dolk: lignede hun paa eengang en tryllende Fee og en truende Amazone. Den stolte Skikkelse forvandlede sig dog snart til en venlig. Hun bad Ridderen træde ind i Hytten og oppebie hendes Faders Hjemkomst. Don Diego fulgte Indbydelsen, og Begge befandt sig snart ligeoverfor hinanden, i en livlig Samtale. Dorothea fortalte om Cortez og hans Krigere, om Mexicanernes og de indfødte Troppers Maade at kæmpe paa, samt om sit eget Liv her i Leiren, blandt alle disse Soldater og Marketenterster, hvoraf Mange vare hende paa Nakken som En, der gjorde Indgreb i deres Rettig-

heder. Men — lo hun — jeg bryder mig ikke derom, saalidt som om Harpeslagernes Brede, der heller ikke kunne taale, at jeg om Aftenen spiller paa Mandoline for min Fader og hans Venner. Her tog hun Instrumentet ned fra Hylden og lod Haanden løbe over Strængene. Holder I af Musik? spurgte hun, idet hun saae paa Ridderen. Nu skal I høre en mexicansk Krigssang, at I kan være forberedt paa disse vilde og selsomme Toner, naar I faaer dem at høre i Kampen. Med Liv og Begeistring istemte Dorothea Krigssangen, som hun ledsagede med en tilbørlig truende Mimik, for end ydermere at skræmme den supponerede Fjende. Ridderen beundrede Foredraget og Sangen, der netop var tilende, da Don Gonzalo, en høi, mørkladen Mand med skarpe Træk og graasprængt Haar, tillige med et Par andre Officerer traadte ind i Teltet. Don Diego reiste sig og hilste, nævnte sit Navn og Ærinde, hvorpaa Don Gonzalo, efter at have modtaget hans Bestalling, bød ham velkommen som Teltkammerat. Han vendte sig nu til sin Datter og sagde: Ved den hellige Jomfru! troer jeg ikke, Dorothea, at du allerede har underholdt vor Landsmand med din Sang og Qvinkeleren. Tag Tiden

bedre iagt! Læg din Mandoline og ſørg for Bordet! — Dorothea gik ud, og hendes Fader vedblev, idet han vendte ſig mod Ridderen: I undrer Eder viſt over, at ſee en ung Pige her i Teltet, og ovenikjøbet iført Soldaterdragt. Det Sidſte er hendes eget Paafund; men ſom udcommanderet Officeer blev jeg nødt til at tage mit eneſte Barn med i Felten, da hun paa Cuba hverken har Moder eller Slægtninge i Live. Og nu, mine Herrer, til vore Forretninger! Det var i rette Tid, at vor nye Krigskammerat indfandt ſig. — Her bød han Ridderen og de andre Officerer at tage Plads, hvorpaa han meddeelte dem den nylig i Krigsraadet lagte Plan for Angrebet paa Staden, der var beſtemt til næſte Dag. De Tropper han ſelv commanderede, havde at indtage og forſvare en Dæmning, af hvis Fastholden Angrebets Udfald tildeels vilde afhænge. Som Commandeur indviede han ſine Undergivne i de trufne Dispoſitioner, og i den Maade hvorpaa han forlangte dem udførte. De andre Officerer bukkede og tilkjendegave deres fulde Bifald; men Don Diego, hvis lange Krigserfaring kom ham til Hjælp, yttrede Tvivl om Rigtigheden af et Par Beſtemmelſer, og forfegtede ſin afvigende Mening

med ſtor Iver og Kraft. Officererne rømmede ſig forlegent, medens Don Gonzalos Mine blev mørkere og mørkere. Endelig da Ridderen taug, udbrød han: Unge Mand! I er den Yngſte iblandt os, og dog vil I være den Klogeſte! I vil vide bedſt Beſked om Forholdene, og dog er I først igaar kommen her til Leiren! Lærte I maaſkee al den Viisdom blandt de nøgne Indianere paa Hiſpaniola? Her i Ny-Spanien holde vi god Diſciplin: her faaer Ægget aldrig Lov til at lære Hønen. Dette til foreløbig Underretning! men betræffende Kampen imorgen, da kjender I min Villie — gjør derefter! — Med diſſe Ord reiſte Don Gonzalo ſig fra ſit Sæde, og vor Helt, ſom ihukom hvad Cortez havde ſagt, forholdt ſig taus og rolig. De andre Officerer ſøgte vel at bringe en Samtale igang, men dette lykkedes først, da den ſkjønne Dorothea paany indfandt ſig, dækkede Bordet og fremſatte Retterne. Under Maaltidet glattedes efterhaanden Don Gonzalos Pande, og neppe var Dugen taget af Bordet, før han opfordrede ſin Datter til at ſynge og ſpille, for at fornøie deres nye Gjæſt og opmuntre dem Alle til den foreſtaaende Kamp. Dorothea fulgte Opfordringen, ſatte ſig midt i Kredſen, og ſang

med Liv og Sarme flere Romanzer, digtede under Maurerkrigen, som alle udtrykte levende Begeistring for Tro og Fædreland. Diego lyttede henrykt til. Enkelte af disse Sange vare ham bekjendte fra hans egen Deeltagelse i Krigen, og hver Gang den skjønne Sangerske havde endt en Romanze, spurgte han om en ny, om hun mindedes den og den, som han saa nynnede for hende, og næsten altid traf det sig, at hun strax var istand til at slaae ind i Tonen. Det var synligt, at hun følte sig smigret og glædet ved den Deeltagelse, der vistes hende af deres nye Bordfælle. Hun sendte tidt under Sangen Diego et flammende Blik, men hændte det sig, at hendes Øine mødte hans, rødmede hun og greb stærkere i Strængene. Hendes Fader var ikke den mindst Begeistrede blandt hendes Tilhørere. Han var stolt af denne Datter, af hendes Skjønhed og Talent, og det Velbehag hvormed han lyttede til hendes Toner, prægede sig ikke blot i hans tilfredse Mine, men udtalte sig ofte i et levende Brava! Brava! under hvilket han da triumferende saae sig omkring i Kredsen. Paa denne Viis hengled Aftenen fredelig og behagelig. Don Gonzalo førte selv Ridderen til hans Leie i Sideteltet og bød ham Godnat. Det

blev virkelig en god Nat for vor Helt — den bedſte han i lang Tid havde havt. Hans Søvn var qvægende, og liſlige Drømme fra hans Ungdomstid — maaſkee Eftervirkning af Aftenens liſlige Sange — omſvævede ham blidt. Styrket reiſte han ſig i den tidlige Morgenſtund og iførte ſig ſine Vaaben. Altſaa, idag ſkulde han atter gjøre Prøve med disſe Vaaben, med denne Kaarde, ſom han ſidſt havde ſvunget mod Maurerne, i Paaſyn af ſin ſtore Dronning. Hvorlænge var det ikke ſiden! og dog følte han ſin Arm lige ſaa kraftig, ſit Mod lige ſaa ſvulmende ſom dengang. Hans Sorg var kun, at han her ſkulde gjøre Tjeneſte ſom yngſte Officeer, han, ſom efter ſin Alder og Indſigt burde være Anfører. Imidlertid var han førſte Mand paa Samlingsſtedet, og rykkede kampbegjærlig frem mod Dæmningen i Spidſen for ſine faa Soldater, til han omtrent midt paa Dæmningen indhentedes af en ſtørre Troppe-Afdeling, der førtes af Don Gonzalo og de øvrige Officerer. Paa dette Sted havde Fjenden for faa Dage ſiden ved et Angreb overſkaaret Jordvolden, ſaa Vandet var brudt igjennem. Aabningen var ikke bleven udfyldt, og kun en af Bjælker dannet ſmal Bro var kaſtet over Gabet. Don Gon-

zalo førte saavel Tropperne som Skytset over Broen og gav sine Befalinger angaaende Stormen, som strax skulde finde Sted naar Fjenden viste sig, der ikke blot skulde kastes tilbage, men forfølges heelt ind i Staden til det store Tempel, hvor Spanierne og de indfødte Hjælpetropper, der ad forskjellige Veie vare brudte frem over Dæmningerne, da skulde forene sig til et Hovedangreb paa det forskandsede Tempel, hvorfra den mexicanske Rigsfane vaiede. Ved Overgangen over Broen, var Don Diego med sin lille Trop bleven Arrieregarde, og han kunde ikke afholde sig fra endnu engang at gjøre sin Commandeur Foreſtillinger angaaende dette farlige Punkt, der allerede Dagen i Forveien havde udgjort Hoved-Stridspunktet imellem dem. Idetmindste den ene Kanon burde med tilstrækkeligt Mandskab blive tilbage ved Gabet, for i Tilfælde af et Uheld at dække Tilbagetoget. Kom Tropperne i Flugt, vilde de, efter Don Diegos Mening, her være forlorne. Men der bliver ikke Spørgsmaal om Flugt og Retirade, afbrød ham Gonzalo de Castro, idet han rynkede sine tykke Bryn og saae barsk paa Ridderen. Her gjælder det Seir eller Død, men ingen Sikkerhed for Kryſtere! Fremad! Hører I Krigsraabet? Med

disse Ord ilede Don Gonzalo frem, i Spidsen af sine Folk. Kolonnen satte sig i Marche, og ved den anden Ende af Jordvolden saaes nu tydelig store Masser af Mexicanere, der brøde frem under vilde Skrig, ved Lyden af deres store Tromme. Don Diego svang sin Kaarde, for med sin lille Hob at følge Hovedtroppen, der allerede i rask Løb, under Hurraraab, styrtede frem over Dæmningen: da — just som han hævede Foden — paatrængte sig ham paany, og med uimodstaaelig Kraft den Overbeviisning, at Spanierne vare forlorne, hvis han ikke her beholdt sin Stilling. Hans Kaarde sank i hans Haand, hans Fod var som naglet til Jorden, og det eneste Ord, han mægtede at fremføre, var Ordet Holdt! — Hans Folk saae forbausede paa ham. Holdt! gjentog han med svag Stemme: her er vor Plads! I dette Øieblik fandt Sammenstødet med Fjenden Sted. Man hørte Geværskud og en Kanonsalve, der dog næsten overdøvedes af Mexicanernes Krigsraab. Kampen blev heftigere og heftigere Masserne væltede sig ud og ind, frem og tilbage, men tilsidst maatte de faa spanske Soldater vige for de talrige Fjender. Med bankende Hjerte var Diego, i Fraastand Vidne til Kampen, til Geledernes Opløs-

ning, og endelig til Spaniernes Flugt. Han gjorde Alt for at ſikkre ſine Landsmænd Tilbagetoget over Broen, men uden Artilleri indſaae han Umuligheden af at ſtandſe Forfølgerne. Han og hans Mænd ſtillede ſig med fældede Landſer foran Gabet i Dæmningen; men ſaa vild var Flugten, og ſaa voldſomt trængte Forfølgerne paa, at han og hans Folk i ſtormende Fart kaſtedes tilbage og heelt ud i Vandet, hvor Nogle omkom, og han ſelv og Andre ſvømmende naaede den anden Bred. Kun endeel af Spanierne, og blandt dem Don Gonzalo, lykkedes det at komme over Broen, der utvivlſomt vilde være bleven taget af Fjenderne, hvis ikke Cortez med friſke Tropper i dette Øieblik var kommen til Undſætning. Hans Klogſkab og Faſthed ſtandſede Fjendens rivende Fremgang. Under vilde Skrig og høie Triumfraab vendte Mexicanerne om, bortſlæbende Byttet og de til Slagtoffere for deres Guder beſtemte Fanger. Nu først kunde Spanierne overſee Storheden af deres Tab. Over halvhundrede Mand vare deels fældede, deels fangne; tre Kanoner vare gaaede tabt, og til Undſkyldning for Udfaldet vidſte Don Gonzalo kun at anføre ſin nye Officeers Ulydighed, hvis Udeblivelſe fra Kampen i det afgjørende Øieblik, han paa-

ſtod var Skyld i Ulykken. Don Diego paa ſin Side fremhævede Nødvendigheden af at dække Broen og ſikre Tilbagetoget, hvori Cortez maatte give ham Ret; men da han derhos paaberaabte ſig ſin lange Krigserfaring, afbrød Generalen ham kort: Ja viſt, for Eders lange Krigserfaring taler Eders Jomfrukinder og ſkæggeløſe Hage. Men I har overtraadt Eders Foreſattes Befaling; en ſtor Ulykke er afſtedkommet, og Krigsraadet maae dømme Eder imellem. Giv min Ledſager Eders Kaarde, og vær Arreſtant paa Æresord! —

Saa berøvedes da Ridderen paany ſin Frihed, hvorved han tillige røvedes Leiligheden til at deeltage i de næſten daglige Kampe, hvorved nu Mexicos Skjæbne afgjordes. I ſit Fangenſkab kunde han ret grunde og grible over den nye Ulykke, hvoraf han her forfulgtes. En Hovedgrund til den laae i hans tilſyneladende Ungdom, ſom altid vilde hindre ham i at opnaae en overordnet Commando-Poſt, der atter var Betingelſen for ſelvſtændig Daad og Bedrift. Hvad dog meeſt beſkæftigede hans Tanke, var en ny Erfaring med Henſyn til hans eget Indre. I det Øieblik, han paa Dæmningen havde modtaget ſin Commandeurs Befaling til at rykke frem, og

allerede hævede sin Fod for at efterkomme Budet, havde han i sig selv sporet den forunderligste, selsomste Fornemmelse, hvorved Bevægelsen pludselig var lammet. Det var ikke blot hans Overbeviisning om Nødvendigheden af at dække Broen, der dengang holdt ham tilbage og naglede hans Fod til Jorden; men det var en indre Spaltning i ham selv, der med uimodstaaelig Magt havde gjort sig gjældende. Han havde i det Øieblik tydelig følt sig som to modsatte Personer: den ene let og flygtig, den anden tung betænksom; den ene ildfuld glødende, den anden kold beregnende; den ene higende og gribende, den anden slippende og vigende — og Følgen var bleven Ubevægelighed i Willie, og fuldstændig Opgiven af al Handlen. — Hvorfra skrev sig denne forunderlige Sjælstilstand, som han ikke før havde kjendt, og som, hvis den blev vedvarende, vilde tilintetgjøre enhver Bedrift? Han selv formaaede ikke at løse denne Gaade. Nedstemt og ulykkelig kastede han sig paa Jorden og forbandede sin Skjæbne. Da hørte han pludselig, nærved i Sideteltet, trøstende Toner og liflig Musik. Det var den skjønne Dorothea, som her lod sig høre. Med levende Smerte havde hun erfaret hvad der var skeet, og lod nu sin Deel-

tagelſe komme ſaavel ſin Fader ſom hans Modpart tilgode. Hun følte en dyb Medlidenhed med den unge Mand, der ſaa nylig var kommen til Leiren, og allerede var bleven ſom et Udſkud og en foragtet Lampe. Og det var ikke blot denne Aften, at hun gav ſit beklemte Hjerte Luft, og ſamtidig ſendte ſin nye Ven Tonernes Trøſt: daglig fornyede hun ſin Medlidenheds Offer, gjentog hver Dag til beſtemte Tider ſit Spil og ſin Sang, ſaa Tonerne ſnart bleve ſom levende Sendebud imellem dem, der fløi frem og tilbage med Spørgsmaal og Svar. Ridderen var nemlig paa ſin Side heller ikke ledig. Hos ſin Vogter havde han laant en gammel Luth, til hvis Strænge han tolkede ſin Tak og ſin Stemning, idet han derhos opfriſkede ſin Ungdoms halv glemte Troubadourkunſt. — Paa denne Viis hengik flere Uger, og endnu var Don Diego ikke kaldt for Krigsretten, for at forſvare ſig og modtage ſin Dom. Cortez og hans Krigere vare altfor optagne af deres ſtore Formaal, Hovedſtadens Erobring, til at beſkæftige ſig med en ſaa ringe Sag. Endelig var, efter blodige Kampe, Maalet naaet. Mexico var falden, Kongen flygtet og tagen til Fange, og Spaniernes Herredømme grundfæſtet. Nu først lod

Cortez Ridderen kalde for ſig, dog ikke til Forſvar og Dom, men for at underrette ham om, at Sagen ikke videre ſkulde forfølges. Hans Vederpart, Gonzalo de Caſtro, havde i de ſidſte Kampe, og iſær ved Hovedſtadens Erobring, lagt ſaa ſtor Dygtighed og Bravour for Dagen, at den tidligere Feil maatte betragtes ſom udſlettet. Hvad Ridderen ſelv angik, da agtede Generalen ikke paa ham at ſtatuere noget Exempel. Hans Ulydighed kunde maaſkee undſkyldes ved Forholdene, og der var for faa Officerer i Hæren, til at Nogen burde afſkediges uden den yderſte Nødvendighed. Mexico var vel erobret, men mange af Provindſerne befandt ſig endnu i Fjendens Hænder. Det var beſluttet, at udſende Hærafdelinger til flere Sider, for at kue Modſtanden og bringe de indfødte Stammer til Underkaſtelſe, og til Deeltager og Næſtcommanderende ved en ſlig Expedition var Don Diego beſtemt. Men da Expeditionen ſkulde finde Sted under Anførſel af hans gamle Chef, Don Gonzalo, maatte Cortez formane ham til Jagttagelſe af den ſtrængeſte Diſciplin, og til at udviſe den Ærbødighed, ſom Ungdommen ſkylder Alderdommen. Med denne Formaning tilbagegav Cortez ham ſin Kaarde og ſin Frihed, og ikke uden Bitterhed fjernede

ſig Don Diego, der var bleven udelukket fra Deeltagelſe i de ſtore Bedrifter, og nu ſkulde bruges til en Tjeneſte, hvori der maaſkee var Guld, men ingen Ære at vinde, og hvor han ovenikjøbet ganſke ſkulde underordne ſig en fremmed, en Modſtanders, Villie. Imidlertid beſluttede han at føie ſig efter Omſtændighederne, for ikke ſelv at forſpilde enhver Fremtidsudſigt. Han meldte ſig endnu ſamme Dag hos ſin Chef, af hvem han blev modtaget med ſtørre Høflighed, end han havde ventet. Det var øienſynligt, at Don Gonzalo ikke var upaavirket af Cortez, og at han ønſkede at bringe den gamle Strid i Forglemmelſe. Han betvang fuldkommen ſin indre Harme, indviede Ridderen i ſine Planer, med Henſyn til den foreſtaaende Expedition, og lod ham vide, at Opbrudet vilde ſkee næſte Morgen. Til Afſked rakte han ham Haanden og ſagde: I ſkal ſee, min unge Ven! vi ville faae en fornøielig Campagne. Ved Sværdet ville vi vinde Hedningernes Guld; ved Broder Francisco frelſe deres Sjæle; og i Teltet vil min Datter Dorothea ſørge for vor Forpleining og Underholdning. —

Det er ikke Fortællerens Agt, at lade Læſeren Skridt for Skridt følge Helten paa dette Streiftog

gjennem Mexicos nordlige Provindser. Hvo som ønsker nærmere Underretning, kan finde den i de spanske Krigsannaler fra hiin Tid. Vi skulle blot bemærke, at Toget i ingen Henseende adskilte sig fra de mange lignende Expeditioner, som dengang og senere fandt Sted. Man gjennemstreifede Landet, fratog Indvaanerne deres Skatte, lod deres Høvdinger (Cazikerne) hylde den spanske Konge, medens samtidig de fanatiske Munke, der ledsagede Tropperne, anvendte deres Overtalelsesgaver og Konster, for at frelse de fortabte Sjæle. Det gik sjelden af uden Blodsudgydelse og Ildbaal, paa hvilke de trodsige Caziker og de forstokkede Hedninger modtoge deres Straf. Kun med Modbydelighed og Harme var Don Diego Vidne til disse Scener, hvorimod hans Chef i Troessager ganske lod Broder Francisco raade, og kun forbeholdt sig selv det militære Dommerkald og Ret til at udpresse og udsuge de Indfødte. Der gjordes et umaadeligt Bytte, som efter at Kronens Part var fradragen, deeltes mellem Officererne og Mandskabet. Ved denne Fordeling iagttog Chefen en sjelden Redelighed, hvori han satte sin Stolthed, og Don Diegos Part forøgedes snart i den Grad, at hans Rigdom begyndte at tynge og besvære ham.

Forøvrigt bevirkede Samlivet og den daglige Omgang ingen Forandring i begge de Commanderendes Forhold. Ridderen forblev kold, høflig og ordknap som før, og Don Gonzalos Nedladenhed var atter gaaet over til det gamle, hovmodige Væsen, der yttrede sig i en kort og skarp Befalingstone. Det Eneste, hvori Begge samstemmede, var deres fælles Behag i den skjønne Dorotheas Person, Samtaler og Sange. Hun var Teltets gode Aand og vidste altid at tilbagekalde Freden, naar et skarpt, bittert Ord eller en tilfældig Omstændighed, havde forjaget den.

Ved at passere en Flod og en lav Bjergryg, vare Tropperne, efter flere Ugers Streiftog, trængte ind i et bakket og rigtbefolket Landskab, hvor de indfødte Høvdinger gjorde Spanierne en lang og haardnakket Modstand, der dog som sædvanlig endte med Cazikernes Tilfangetagelse, og Indvaanernes ved Vaaben fremtvungne Omvendelse. Ved denne Leilighed besluttede Broder Francisco og Don Gonzalo at statuere et stort og for Nabofolkene afskrækkende Exempel. Et høit Baal blev opreist, og meer end Hundrede af de fornemste Indfødte maatte bestige det, for at luttres i Ilden og ved Døden afsone deres Trods. Med dyb, indre Forbittrelse havde Don

Diego deeltaget i Forberedelserne til denne Dødsfest, der forekom ham endnu afskyeligere, end de Autodafér, hvortil han i sin Ungdom havde været Vidne, og hvis Minder mangengang, saavel i vaagen som drømmende Tilstand, fyldte ham med Rædsel. Selv havde han her, paa sin Commandeurs Befaling, maattet lade Offrene gribe og føre op paa Baalet, for der at bindes til Pælene, og i stærkt indre Oprør begav han sig nu tilbage til Teltet, for at melde, at Alt var udført efter Ordre. Nei! (udbrød han ved sig selv) det var ikke saaledes jeg tænkte at indvie mit nye Liv til Guds og Kirkens Ære! Det var ikke Bøddelbedrifter jeg attraaede! ikke Piintes Suk og Forbandelser, jeg vilde drage over mig! — Med Varme forestillede han sin Chef det Uretfærdige og Ugudelige i Domfældelsen; bestormede ham først med Bønner, og da disse ikke hjalp, med heftige Bebreidelser, for at faae de Ulykkeliges Straf eftergivet, og erklærede tilsidst, da han afvistes med Strenghed, at han ikke agtede meer at deeltage i Dommens Fuldbyrdelse. — Hvordan! (lød Svaret) I nægter mig atter Lydighed? Betænk Jer vel, unge Mand! Husk paa, at I endnu har Eders Straf tilgode, og at I her er i min Vold. Ved

disse Ord antog Don Gonzalos Aasyn et mørkt og ildespaaende Udtryk. Han befalede Ridderen øieblikkelig at følge sig, og Begge begave sig nu til Retterpladsen, hvor Soldater med skarpladte Geværer stode opstillede foran det endnu ikke antændte Baal, og Munkene allerede istemte deres Sange, for at berede de Domtes Sjæle til den forestaaende Ildprøve. Don Gonzalo rev en tændt Fakkel ud af Profossens Haand og rakte den til Ridderen, der modtog den som halv i Tanker, medens han med bøiet Hoved saae ned for sig. Der! udbrød Commandeuren med høi Røst, idet hans Blik gik rundt blandt de Tilstedeværende: der, Don Diego! overgiver jeg Eder Faklen, for at tænde Baalet, og som Retfærdighedens Haandlanger hævde Guds og Kongens Ære. Fremad, Mand! og gjør Eders Pligt! — Don Diego hævede Panden og stirrede taus paa ham. Gjør Eders Pligt! gjentog Chefen: Tænd Baalet eller vær Døden vis! — Alles Øine festedes paa Ridderen, der stod vaklende og ubestemt, som halv fraværende. Endelig drog han et dybt Suk, lod Faklen falde til Jorden, og skjulte med Haanden Øine og Pande. I denne Stilling forblev han ubevægelig, til han paa Don Gonzalos Befaling

under Bevogtning førtes bort, hvorpaa Baalet tændtes af Profossens Haand, og Executionen gik for sig, under Jagttagelse af de sædvanlige religiøse og militære Ceremonier.

Hvad foregik under den nys omtalte Scene i Don Diegos Hjerte? — Dette Spørgsmaal beskæftigede ham netop selv, da han kort Tid efter befandt sig eensom og bunden i den dunkle Hytte, og i Fængslets Stilhed lyttede til Skildvagtens afmaalte Gang udenfor. Det var med en stærk, indre Bevægelse, at han fæstede Tanken paa sig selv og paa den Sjælstilstand, hvori han dengang havde befundet sig. Huskende paa Cortez, der befriede den paa Gløder lagte Mexicanerdrot, havde han dengang havt til Hensigt, at kaste den brændende Fakkel for sin Commandeurs Fod, og i Kongens Navn opfordre Soldaterne til at nedrive Baalet, og løse og befrie de bundne Offere — men Udførelsen af denne Beslutning havde været ham umulig. Just som hans Haand løftede Fakken, havde han atter i sig selv fornummet hiin Dobbelthed i Villie og Væsen, hiin Følelse af tvende stridige og modsatte Naturer, i hvis indre Splid hans Jeg gik under, og hans Handlekraft ophævedes. Ligesaalidt som under hiin

Kamp paa Dæmningen, havde han her formaaet at udføre sit Forsæt. Faklen var falden ham af Haanden, Ordet forstummet paa hans Læber, og lammet i sin inderste Personlighed, havde han kun formaaet at hengive sig i sin Skjæbne. Det var med hemmelig Gru at Don Diego tænkte paa denne selsomme Sjælstilstand, denne indre Disharmoni, der nu atter havde aabenbaret sig, og næsten gjorde ham til en Fremmed for sig selv. Var det maaskee Badet i Ungdomskilden, der havde bevirket denne Spaltning i hans Væsen, denne Strid i Følelse og Villie, og derved denne Afmagt til at handle? — Han turde ikke mere tænke derpaa; det kunde jo gjøre en Mand affindig, saaledes at vide sig sjælelig lammet. Med Anstrengelse vendte han Tankerne i anden Retning. Følgerne af hans Insubordination, af hans Commandeurs hadefulde og hævngjerrige Sindsstemning, fremstillede sig for ham. Det var ikke lyse Billeder og Fremtidsudsigter, der her viste sig, og dog vare disse Tanker ham langtfra saa piinlige, som de nys forjagne. Han følte sit Hjerte lettet, lagde sig paa det haarde Leie, og faldt kort efter i en dyb Søvn. Af denne vaagnede han først ved Midnatstid, da en Skikkelse stod for ham med en

Lampe i Haanden. Idet han slog Øinene op, gjenkjendte han Dorothea, der var i Reisedragt og med iilsom og bevæget Røst tiltalte ham saaledes: Staa op, Don Diego! hurtig! Tag denne Kniv og skær Eders Baand over og følg mig! Det gjælder Eders Liv. Forblev I her, vilde den næste Morgen ikke see Eder levende: jeg veed det af En, som raader over Eders Dage. Har I Tillid til mig, saa følg mig ufortøvet! Ved min Side skal der ikke krummes et Haar paa Eders Hoved. — Ja vel har jeg Tillid til Eder, svarede Ridderen, idet han reiste sig op, hvorpaa han med Kniven skar Baandene over, og fulgte hende ud af Hytten i det klare Maaneskin, hvor Skildvagten var forsvunden og en indfødt Mand med to opsadlede Heste ventede paa dem. Her er vor Ledsager, sagde Dorothea, pegende paa Indianeren: han kjender Vei og Sti, og vil føre os sikkert gjennem Landet. — Hvordan, Dorothea! udbrød Ridderen: I følger med? I vil forlade Eders Fader? — Min Fader har fældet Eders Dødsdom, gav hun alvorlig til Svar: Han har hverken agtet Bønner eller Taarer, og jeg har truffet mit Valg mellem Eder og ham. I vil dog ikke lade mig i Stikken? — Aldrig! svarede Ridderen.

— Nu vel, vedblev hun: saa sæt Eders Fod i Bøilen og stig op! Eders Randsel er pakket og Eders Skatte bag paa Hesteryggen. Med disse Ord svang sig Dorothea let i Sadlen, og Don Diego fulgte Exemplet. De rede rask afsted, mens Indianeren løb ved Siden af Damens Hest, som han fastholdt i en tynd Snor, og holdt undet Løbet uden Vanskelighed Skridt med Dyret. Saaledes gik Flugten fremad i flere Timer, til de ved Morgengry naaede en Palmeskov, hvor de toge en kort Hvile. Saavel Dorothea som Ridderen vare tause, og syntes Begge optagne af deres Tanker. Deres Ledsager holdt med speidende Blik Udkig over Sletten, og forlod ikke sin Post, før de atter vare komne i Sadlen, hvorpaa Reisen fortsattes indtil Mørket faldt paa. En Indianerhytte gav dem Herberg om Natten; men allerede ved Solopgang stege de paany tilhest og gjennemrede nu et vidtudstrakt, bakket og skovdækket Land, hvor de bestandig droge i østlig Retning. Indianeren syntes som Fører at lugte sig frem og gjorde kun sjelden en Afstikker til en og anden fjerntliggende Hytte, for at skaffe sig Underretning om Veien. Paa denne Viis fortsattes Reisen i flere Dage. Om Nætterne laante de Indfødtes Hytter, og om Dagen

i Middagsheden et skyggefuldt Træ dem Ly. De havde nu Høilandet i Ryggen og nærmede sig Havet og Kysten. Her slog deres kyndige Fører ind paa en ganske modsat Vei, saa at de næsten uafbrudt paa den øvrige Reise beholdt Havet i Sigte. Efter nogle Dages Ridt og efter adskillige Eventyr, som vi dog ikke her skulle opholde os ved, naaede de endelig Colonien Vera-Cruz, hvor de i Havnen forefandt flere spanske Skibe, og hvor deres trofaste Ledsager og Fører tog Afsked med dem.

Det var i en forunderlig eventyrlig Stemning at Don Diego, Dagen efter Ankomsten til Vera-Cruz, sad i Verandaen paa det spanske Herberg og saae ud over Haven, Søen og Skibene. Hans lange og fortrolige Samliv med Dorothea, med hvem han paa Reisen havde deelt Sol og Vind, Godt og Ondt, havde givet hans Tanker en usædvanlig Varme, og hans Indbildningskraft fremmanede uafladelig Billedet af den skjønne og kjække Pige, der for hans Skyld havde opgivet Alt og trodset Farer og Møisommeligheder. Som han saaledes sad halvdrømmende, fordybet i Erindringer, saae han fjerntfra en kvindelig Skikkelse, der, holdende en Solskjerm for Ansigtet, kom op igjennem Havegangen. Af den

ſlanke Figur og lette Gang ſluttede han ſig til en ung Pige, og jo nærmere Skikkelſen kom, desmere bekjendt tyktes den ham. Den unge Pige ſteg op ad Terrasſen, ligefor Verandaen, og idet hun gik forbi Ridderen, bøiede hun Solſkjermen tilſide og hilſte ham, hvorpaa hun i nogle Skridts Afſtand ſatte ſig paa en Bænk, dog ſaaledes, at hun vendte Siden til ham, og halv ſkjultes af en lille Buſk. Don Diego ſad ſtum i ſin Forundring. Det var jo Dorothea, dog ikke længer iført Soldaterklæder, men i kvindelig Dragt, med Haaret opbundet og faſtholdt af en Sølvpiil, fra hvilken et langt hvidt Slør bølgede hende ned ad Nakken. Man kunde troe, at Venus ſelv havde laant hende Bæltet, der ſammenholdt hendes Klædning, ſaa yndig fremtraadte den ranke ungdommelige Skabning. Idet hun ſkred forbi Ridderen, gled et Roſenſkjær over hendes Kinder, og hun nedſlog hurtig ſit neppe løftede Blik. Nu ſad hun halv ſkjult bag Grenen, da Ridderen udbrød oppe fra Verandaen: Dorothea! Er det virkelig Eder? Skjul ikke Eders ſkjønne Aaſyn, men ſtig herop og tag Plads hos Eders Ven! Eller tøv! Jeg kommer ned til Eder. — Bliv hvor I er! lød Svaret; det er med Forſæt jeg ſætter mig her, hvor

I vel kan høre mig, men ikke betragte mig. Jeg har aflagt Soldatens Klæder, og iført mig dem, der passe sig for mit Kjøn; det er ikke mere Eders drifstige Teltkammerat, men en ung Pige, der taler til Eder. Hør mig, Don Diego, men med Overbærelse! Det er en Bekjendelse jeg har at aflægge. — Tal! svarede Ridderen, og Dorothea begyndte: Da I, Don Diego, første Gang traadte ind i min Faders Telt og jeg kom Eder imøde, maae I sikkert have bemærket min Overraskelse. Jeg havde kort i Forveien ladet mig spaae af en gammel Mexicanerinde, at jeg just paa den Dag vilde i en Ubekjendt træffe min bedste Ven og min værste Fjende. Min Ven skulde være en ung, skjøn Mand, som efter hendes Beskrivelse ganske kom til at ligne Eder; og min Fjende en gammel Mand, der var nærbeslægtet med den unge, og fulgte med ham. Da I nu stod for mig, og jeg strax af Eders Træk, efter Beskrivelsen gjenkjendte Vennen, ved hvis Syn jeg studsede: blev jeg, ved at see Eder ind i Øinene, betagen af en selsom Skræk. Erindrer I, at jeg greb til min Dolk? Det forekom mig, som saae jeg min Fjende, den gamle Mand, dybt inde i Eders Øine. Dette Syn varede vel kun et Øieblik, men Virk-

ningen af det dobbelte Indtryk, er ufvækket vedbleven under vort Samliv, under al den Modgang og Sorg I har prøvet, og al den Medlidenhed og Deeltagelse, I har vakt. I blev virkelig, Diego! min bedste Ven: min Tanke var beſtandig hos Eder; Eders Billede ſtod altid for mig, hvad enten jeg vaagede eller drømte, ja, I gik over i mit Aandedræt, og min høieſte Attraa var, at den Kjærlighed, jeg nærede for Eder, maatte vække Eders Gjenkjærlighed. Mangengang tyktes det mig, at mit Ønſke var opfyldt; men kom jeg ſaa af en Hændelſe til at ſidde ligefor Eder og ſee Eder ind i Øinene: da ſyntes mig igjen at jeg ſaae hiin gamle Mand, ſom ud fra Eders Blik betragtede mig med Kulde og Ligegyldighed, ja ſtundom ganſke forſkød mig. Saaledes vexlede uafladelig Haab og Frygt, og mit Hjerte var under vort lange Teltliv et Rov for nagende Tvivl. Er det ikke en ydmygende Tilſtaaelſe jeg gjør Eder? Men juſt derfor har jeg iført mig Kvindeklæder, forat tale dette ydmyge Sprog. Siden vor Flugt, paa hele vor Reiſe, har I viiſt Eder ſaa god imod mig, ſaa fuld af Omhu, ſaa trofaſt beſkjermende, at jeg ikke mere har Brug for Soldatens Dolk og Maſke, men tør

vedkjende mig Kvinden. Ja, Don Diego! det er Eders ydmyge Tjenerinde, det er en svag Pige, Eders stolte Fjendes hjælpeløse Datter, som her henvender sig til Eder. For Eders Skyld — for i Eder at vinde den bedste Ven — staaer jeg forladt og eensom i Verden. Udstræk da nu Eders Arme til min Beskyttelse! Giv mig et Tegn paa Eders Kjærlighed, et Pant paa Eders Troskab! Jeg har intet Hjem paa Jorden, hvis I forskyder mig, ingen Ven, hvis I svigter mig! — Ved disse Ord var Dorothea i stærk Bevægelse traadt frem og knælede nu som en ydmygt Bedende, med fremrakte Hænder, paa det nederste Trin af den Trappe, der førte op til Verandaen. Don Diego reiste sig hurtig og udstrakte allerede Armene mod den Knælende, for at løfte hende op og trykke hende til sit Hjerte: da trængte sig pludselig Billedet af Donna Ines og hans Fortid sig mellen ham og den unge Pige. Han fornam igjen hiin Spaltning i sit Inderste, hiin Modsætning og Dobbelthed i Tanke og Følelse, i Væsen og Villie, hvorved han nu oftere havde følt sin Beslutning tilintetgjort og sin Handlekraft lammet. Hans Arme sank slappe ned; og som om han var gaaet istaa stod han der ubevæ-

gelig, taus og ſtirrende, Blikket fæſtet paa den unge Pige. Endelig drog han et dybt Suk og vendte ſig bort, idet han mumlede: I ſkal høre fra mig, Dorothea! — Langſomt fjernede han ſig, men Dorothea ſlog Hænderne ſammen over ſit Hoved og udbrød: Vee mig! Han ſtod atter for mig den gamle Mand — min værſte Fjende! —

Da Don Diego var kommen i Eenſomhed, overgav han ſig ubunden til ſine ſørgelige, ja fortvivlede Tanker. Det faldt ham ſom Skjel fra Øinene; hans Tilſtand blev ham mebeet klar. Ynglingen og Oldingen boede med ſamme Liv i hans Indre, og kun af deres modſatte Drifter, Tilbøieligheder, Tanker og Stemninger, lod hans Sjælstilſtand ſig forklare. Ved ligegyldige, intetſigende Handlinger, ſaalænge han holdt ſig rolig og paſſiv, mærkede han Intet til Modſætningen; men hvergang han tog ſig ſammen til virkelig Beſlutning, traadte Spaltningen frem: Striden i Villie og Følelſe, der bevirkede en pludſelig Tilintetgjørelſe af Handlekraften, en aandelig og legemlig Afmagt. Hvad var nu Livet mere for ham? hvor var der Udſigt til Daad og Bedrift? Hvad hjalp ham Ungdom og Skjønhed, Sundhed og Styrke,

naar hans Væsens Kjærne var fordærvet, hans Daadskraft brudt, hans Lykke opløst i et Intet? — Men for hans Skyld skulde en Anden ikke lide! Han satte sig strax ned og skrev et Brev til Dorothea, hvori han tog Afsked med hende, testamenterede hende sine Skatte, og paalagde hende uopholdelig at begive sig til San Domingo med det Skib, der laae færdig til Afreise. Der vilde hun træffe hans nære Slægt og Venner, hos hvem hun vilde finde Trøst i Sorgen, Hjælp i Nøden og, som han forvist haabede, en lykkelig Fremtid. Hoslagt medfulgte et Brev til en Dame, ved Navn Donna Ines de Herrera, hos hvem hun skulde søge Ophold og som vilde underrette hende om Grunden til hans selsomme Adfærd, og gjøre hende bekjendt med hans tidligere Skjæbne.

Brevet til Donna Ines lød saaledes: Naar J, min høitelskede Hustru, modtager disse Linier er jeg langt borte fra Ny-Spanien, paa et fjernt og eensomt Sted, hvor jeg agter at gjøre Bod for mit Livs Daarskab, og hvor jeg haaber at Himlen i sin Naade vil tilgive mine Feiltrin og udslette deres Følger. Jeg er vaagnet af min Drøm; jeg seer med Forfærdelse omkring mig og betragter mig selv

med Gru. Trods Ungdom, Kraft og Sundhed, er jeg gammel, afmægtig og syg, og kun ved at vente tør jeg haabe Helbredelse. Først naar Tiden paany har kølet mit Blod, bleget mit Haar, rynket min Pande, og afført mig mit laante Ungdomssmykke: først da vil Kløften i mit Væsen udfyldes, mit spaltede Sind og min splittede Villie heles. — Lev vel, min Ines! Naar vi gjensees er det i en anden Tilværelse, i forynget og fornyet Skikkelse. I har havt Taalmodighed med mig her paa Jorden, og nu skal jeg selv tilegne mig denne Dyd i den lange Læretid, der forestaaer mig. — Den unge Pige, som overbringer Eder dette Brev, er mit Livs Frelserinde, og jeg er i dyb Gjæld til hende. Gid min Hustru og mine Børn vilde betale den for mig! Gid hun maatte finde en Moder i Eder, Søstre i Elvira og Isabella, og gid Fernando, som I saa tidt har kaldt mit udtrykte Billede, maae skjenke hende den Lykke, som hun forgjæves søgte hos hans Fader! —

Det var med en vis Tilfredsstillelse at Don Diego, efterat have afgivet sine Breve, om Aftenen saae Skibet afseile til San Domingo med den skjønne Dorothea. Selv gik han den næste Morgen

ombord paa et andet Skib, hvis Maal var Bugten ved Darien og Landtungen Panama. Den Skildring, som den falske, men aandrige Tormado engang havde gjort ham af disse Egne, og af Spaniernes Tog over Panamas Bjergryg til det stille Ocean: denne Skildring fyldte og bevægede endnu hans Sjæl. Han mindede sig Fortællingen om Eneboeren, som var bleven efterladt der, og selv at føre et lignende eensomt og forventningsfuldt Liv, tyktes ham den eneste ham levnede Udvei. Denne Tanke optog ham ganske under den korte Søreise. Efter en hurtig og heldig Seilads, landede han i den lille Havn, Santa Maria, og tiltraadte saa Dage efter, ledsaget af et Par af de Indfødte, Toget til Bjergene, ad samme Vei som fordum Balboa og hans Soldater. Som disse havde han paa sin Vandring at kæmpe med utallige Krybdyr og Slanger, og da han endelig fra det fugtige Sumpland steg op mod Høilandet og Bjergene og aandede den rene Luft, følte han sit Bryst svulme af samme Forventning og Begeistring, som den, der efter Tormados Beretning havde grebet Helten Balboa, da han lod sine Soldater blive tilbage ved Bjergets Fod, og ene steg op paa Toppen, for først af Alle at nyde

det forventede Syn: det anede, men aldrig ſeete ſydlige Ocean. Snart ſtod nu ogſaa Diego paa Fjeldtinden, paa ſamme Plet, hvor Helten fordum havde knælet og takket Gud, at Han havde ladet ham opleve og ſkue ſaa ſtore Ting — og i Sandhed! Synet var ſtort og majeſtætiſk: Rundtom og opad den frieſte Udſigt i den klare blaa Æther; mod Syd og Nord en Kjæde af ſneedækte Bjergtinder, og nedenfor i Dybet det ſolbeſtraalte Verdenshav, hvis Bølger rørte ſig i ſagte Takt. Beundring og Sorg greb ſamtidig Ridderens Hjerte: Beundring over Scenens Storhed og Høihed, og Sorg ved Tanken om hans eget ſtrandede Haab og forſpildte Liv. Det var Bedrifter, ſom dem Balboa, Cortez, Columbus havde udført, hvorom han havde drømt; men Drømmen havde opløſt ſig i et Intet. Skjæbnen havde afſagt Dommen: ikke mange Skridt borte laae hans Livsvandringsmaal, Eneboerens Hytte, hvori han nu traadte ind, efter at have lønnet og afſkediget ſine Førere.

I Hytten traf han endnu den ſamme Munk, ſom Tormado havde omtalt, en gammel Franciscaner, der modtog Ridderen med ſtor Venlighed, vederkvægede ham med et tarveligt Maaltid, og er-

kyndigede sig om Anledningen til hans Fjeldvandring. Ridderen forkyndte ham sin Hensigt, at bygge en Hytte som hans paa denne Bjerghøide, og deri at føre et lignende Eneboerliv. Munken studsede, rystede paa Hovedet og sagde: Nei, min unge Ven! Et sligt daadløst og eensomt Liv passer ikke for Eders Alder. Hvad vilde I vel opnaae derved? — Hvad I selv har opnaaet, gav Diego til Svar: hvide Haar, runkne Kinder, en bøiet Nakke og zittrende Lemmer, disse Dødens Forbud og Tidens herlige Gaver. Franciscaneren betragtede ham forundret og Ridderen vedblev: I seer saa vist paa mig. Maaskee lyde mine Ord selsomme i Eders Øren; de tykkes Eder maaskee at komme fra en Afsindig. Men I tager feil; det er en Ulykkelig, som taler med Eder; en Mand, der flygter fra Fortvivlelsen. Her gjorde Don Diego en kort Pause, og begyndte derpaa en, af mange Suk afbrudt, Fortælling om sit foregaaende Liv, hvortil Franciscaneren deeltagende lyttede. Da Ridderen under stærk Bevægelse havde endt sin Beretning, greb Munken hans Haand og udbrød: Vær en Mand, og vær ikke fortvivlet! Jeg seer af Eders Livs Historie, at I hører til Dem, som Forsynet sætter til Exempler

i Verden. Jeg billiger nu ganske Eders Beslutning, her, under from Betragtning, at lade Tiden drage Eder forbi, indtil den har fortæret Eders Ungdom og ført Eders Alderdom tilbage. Da vil ogsaa Hjertets flygtede Fred vende tilbage. Kom! Vi ville oplede en Plads til Eders Bolig. — Med disse Ord førte Eneboeren sin Gjæst ud i det Frie, og efter nogen Søgen fandt de, i kort Afstand fra Hytten, en eensom Plet, der syntes dem at svare til Hensigten. Allerede den næste Dag lagde Diego her Haand paa Værket og Grundvolden til sit Fremtidshuus, der i Sandhed kunne siges bygget paa en Klippe. Inden en Maaned var Hytten færdig, et Par Huusdyr anskaffede, den lille Have anlagt og besaaet, og Alt indrettet til et langt og eensomt Liv. Indenfor paa Bordet, i den lille Stue, saaes et Krucifix og nogle Bøger, og udenfor Døren under Træet en Bænk, hvorfra havdes den videste Udsigt over Bjerg og Dal, Himmel og Hav. Her valgte den nye Eneboer første Gang sin Hvileplads, da Aftensolen med al den tropiske Himmels Glands gled ned i Oceanet; her sad han daglig med Billedet af Guds Almagt for sig, og med Hans vorende Viisdom i sit Hjerte.

Thi ikke frugtesløs henrandt Tiden for Diego under hans nu begyndte Eneboerliv. Lidt efter lidt lagde sig hans Hjertes stærke Bølgegang, og som han her fra Klippetinden saae ud over Verden, lærte han efterhaanden i ophøiet Ro at see tilbage paa sit Liv. Saavel i stille Betragtning, som i Samtale med den gamle Nabo-Eremit, oplod sig meer og meer hans Tanke for Skaberens Hensigt med den omskiftelige Verden og med den for Skabningen indstiftede Orden. Ikke blot erkjendte han nu det Gode, men det Skjønne i Tidens Former, i Ungdom og Alderdom, i Vext og Udvikling, i Blomstring og Henvisnen; men i sit eget Indre gjenfandt han i Haab og Erindring de samme vexlende Livsformer, den samme Viisdoms Love. Saaledes førtes hans Aand gjennem Tidens skiftende Phænomener ind i det Uforanderlige og Evige, hvortil han hengav sig med hele sin Sjæl, og med hvis Betragtning, han i den lange Læretid udfyldte Timer og Dage.

Men hvorledes maalte og talte han disse Dage i sit eensformige, næsten af ingen udvortes Begivenhed afbrudte Liv? Ganske havde han ikke kunnet bevinge den Drift til at virke, til at udrette Noget,

der saa stærkt havde rørt sig i hans Bryst. Allerede den første Dag efter Ankomsten paa Fjeldtinden, havde han i nogen Afstand fra Eremitboligen opdaget en Steenork, hvor talløse Steen, af alle Former og Størrelser, laae omstrøede og spredte. Disse Steen besluttede han at gjøre til sine Tidsmaalere, ved Dag for Dag at lægge Steen paa Steen, og samtidig at lade dem tjene hans Virksomhedsdrift, ved at føie dem sammen i Lag, og af disse Granitlag at bygge hele Pyramider, hvoraf een aarlig fuldendtes og afsluttedes, og kom til at indeholde lige saamange Steen som der var Dage i Aaret. Det blev hans stadige om end langsomme Gjerning, at reise disse Steenbygninger, at opføre dem paa passende, for Øiet fremspringende Steder, at give dem forskjellig Form og Høide, og lade dem alle tjene til tankevækkende Indfatning af den Hytte, hvorfra han selv skuede ud, og ved Synet af de ubevægelige Steenstøtter mindede sig den tilbagelagte Tid og det flygtende Liv.

Saaledes henrandt Tiden — Dag for Dag, Aar for Aar. Steen lagdes paa Steen, den ene Pyramide reiste sig efter den anden, den ene Verdensbegivenhed afløste den anden: Guldlandet opda-

gedes, Peru erobredes, Verden omseiledes — og endnu sad Don Diego paa Klippen i sine stille Betragtninger. Sporløs gik dog ikke Tiden forbi ham: ogsaa paa disse eensomme Bjerghøider gjorde den sin Ret gjældende. Den gamle Nabo-Eremit døde, og en ung Munk af samme Orden tog Bolig i hans Hytte. Saaledes fik Ridderen nyt og ungt Selskab; men han selv var da allerede saa fremrykket i Aar, at det nu var ham, der maatte tjene den Yngre til Lærer og Veileder. En anden Virkning af den uafladelig og i Stilhed arbeidende Tid, var den Opløsning af alle stridige Elementer, der, alt som Aarene randt, foregik i hans Indre. Den dybe Disharmoni, som stammede fra Badet i Ungdomskilden, og som han siden den Tid uafladelig havde sporet: denne Disharmoni tabte sig meer og meer, jo mere hans Legemskraft svandt, og hans Ynglingsskikkelse gik over i Mandens og Oldingens. Det var, som om i hans Indre den ene Knude løstes efter den anden, den ene Bølge efter den anden sank og udglattedes, og i Bruusuingens og Kruusningernes Sted et Fredens Dække, liig et speilklart Hav, udbredte sin dybe Ro over hans Væsen.

Saaledes henglede Aarene. Liig Draaben der

huler Stenen, Dryp efter Dryp, havde under det lange, eensformige Liv Tidens mægtige Kraft — Evigheden — gjennemtrængt hans Væsen. Det var et Forventningens Liv han førte. Hele hans Haab og al hans Attraa var Tilbagevendelsen af den Alderdom, hvorfra han var flygtet. Hans Haabs Opfyldelse var kommen. Ved utrættelig og taalmodig at vente, var Maalet naaet. Sneehvide Lokker omkrandsede paany hans indfaldne Kinder og ærværdige Hoved; et langt, hvidt Skjæg bølgede ned paa hans Bryst, og over de milde, drømmende Øine hævede sig, som et Speil af Hjertets Fred, den høie, klare Pande. Saaledes stod han en tidlig Morgen i sin brune Munkekappe foran Hyttedøren, og saae ud over den Hær af Steenstøtter, der omgave hans Bolig, og hvormed han havde mærket sig de mange henrundne Aar. Han syntes at tælle dem, thi hans Øie dvælede ved hver enkelt iblandt dem, hvorpaa det med et veemodigt Smiil vendte sig ud mod Himmel og Jord, Luft og Hav. Trods det vide Rum, der omgav ham, sukkede han dybt som en Fange i sit snevre Fængsel. Langsomt hævede sig hans Blik, og fulgte længe med de lette, røde Skyer, som glede hen over Himmelbuen, ovenover

en forbidragende Fugleſværm, der ſøgte hjem til Rederne: Da var det, ſom om hans Hjerte pludſelig blev grebet af en uendelig Længſel efter den evige Ungdom, hvori Sjæl og Legeme have lige Deel, hvori Alle ſkulle forenes, og ingen Adſkillelſe mere finde Sted. Med udſtrakte Arme ilede han hen ad Bjergſtien, forbi Nabohytten. Der ſtod den unge Eremit i Døren og ſpurgte om Maalet for hans Løb. Seer du da ikke Dødsengelen? ſvarede Oldingen med et ſtraalende Blik: ſeer du ikke hans løftede Vinger og udbredte Arme? Her ilede han Munken forbi og videre frem ad Stien, til han paa eengang ſtandſede og, ſom greben af Nogen, bøiede ſig heelt tilbage og ſagte ſank til Jorden. Eremiten ilede ham til Biſtand, men han fandt ham allerede død, hvilende paa Ryggen, med lukkede Øine og et Smiil paa Læberne.

Den unge Eremit bar den gamle tilbage til Hytten, og erfarede der, af Diegos efterladte Optegnelſer, hans Familienavn, Slægt og Skjæbne. Ved Munkens Foranſtaltning blev Liget kort efter

bragt ned til Kysten, og derfra overskibet til San Domingo, hvor det modtoges af Fernando de Herreras og den skjønne Dorotheas Børn og Børnebørn, som lode det bisætte i Cathedralkirken, ved Siden af den forlængst afdøde Donna Ines, og lige overfor det Gravmæle, der indesluttede den store Columbus. Endnu ved Slutningen af det forrige Aarhundrede var Ridderens Gravmonument — en sort Marmorsarkophag — at see i Kirken, men skal senere være ødelagt under de mange, borgerlige Uroligheder. Den latinske Inskription lød i Oversættelse saaledes:

Stands, o Vandrer, for denne Sarkophag.
Her gjemmes Støvet
af
den tappre og berømmelige Ridder

D. Diego de Herrera,

som i sit lange Jordliv blev to Gange Yngling
og to Gange Olding; men først som
Eneboer lærte at forstaae den
guddommelige Styrelse.

Om hans lange Lidelse,
hans store Taalmodighed og daadkraftige Aand
vidne høit paa Fjeldet
Halvtredsindstyve af ham reiste
Steenpyramider,
hans eensomme Livs Værk.

En taknemmelig Efterslægt,
som ved hans Ulykke berigedes med Guld
og Viisdom,
satte ham dette Minde.